Nurettin Pirim 6

TİP

haberleri

Her ayın 1'inde ve 16'sında yayınlanır siyasî dergi

Türkiye İşçi Partisi Merkez Basın Bürosu adına

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Nihat SARGIN

ADRES: Mithatpaşa Cad. No: 63/1 Yenişehir — ANKARA

Basıldığı Yer: Nüve Matbaası

İÇİNDEKİLER

Aybar :
«Bugünün dünyası ve biz...» (Sayfa 2 - 4)
TİP Genel Yönetim Kurulu toplanıyor. (Sayfa 4)
TİP'in Bütçe Görüşü :
İşmen :
«İktidar, ebedî topraksızların yanında değildir (Sayfa 5 - 6 - 13)
Erik :
«Sendikacı, politikanın içindedir.» (Sayfa 6)
Boran :
«Hedef iktidarı almaktır» (Sayfa 7 - 8)
Boran :
«Parlâmento çoğunluğu gerçek iktidar değildir...» (Sayfa 9 - 16)
Akdeniz İlerici Partiler Konferansı Gündemi (Sayfa 10)
TİP'den haberler : «İzmir İl Kongresi» (Sayfa 11)
TİP Mecliste TİP (Sayfa 12)
TİP'in kanun teklifi (Sayfa 13)
DUYURU (Sayfa 14)
Emekçi halktan partisine (Sayfa 15)

1 Şubat 1968
Yıl : 1 Sayı : 6 Fiatı : 75 Krş.
Abone Şartı: Yıllığı 15 T.L.
Dış Ülkeler için Uçakla 50 TL

TİP Akdeniz İlerici Partiler Konferansı'na katıldı

Akdeniz'de barışı sağlamak ve bu bölgede Amerikan emperyalizmine karşı tedbirler almak amacıyla Akdeniz Ülkeleri ilerici partilerinin bir konferans akdetmeleri kararlaştırılmıştır. Konferansta, Arap - İsrail ihtilâfı ile Kıbrıs buhranı önemle ele alınmıştır. Bu konferansı hazırlamak üzere Roma'da yapılan ön toplantıya Türkiye'den yalnız Türkiye İşçi Partisi davet edilmiştir. İtalyan Sosyalist Proleter Birliği Partisi'nin davetini kabul eden Türkiye İşçi Partisi, Genel Sekreterlerden Rıza Kuas ve Merkez Yürütme Kurulu üyesi Profesör Sadun Aren'i hazırlık toplantısında Partiyi temsille görevlendirmiştir. Kuas ve Aren 21 Ocak 1968 günü uçakla Roma'ya hareket etmişler ve konferansta hazır bulunmuşlardır. 22 - 23 Ocak 1968 tarihlerinde Akdenizdeki ilerici Partilerin yaptıkları hazırlık toplantısından dönen Türkiye İşçi Partisi Genel Sekreteri Rıza Kuas ve Merkez Yürütme Kurulu üyesi Proresör Sadun Aren basına bir açıklama yapmışlardır. Açıklama aynen şöyledir :

1 — Partimiz bahis konusu toplantıya İtalyan Sosyalist Partisi tarafından ve bir üyeleri gönderilmek suretiyle davet edilmiştir. Bu zatla yapılan konuşmalarda toplantının Akdeniz'i emperyalist üsler ve müdahalelerden arındırmak ve böylece Akdeniz'i bir barış gölü haline getirmek hedefini güttüğü tesbit edilmiştir.

(Devamı 10'da)

Bugünün dünyası ve biz

Milliyet Gazetesi, NATO ve ikili anlaşmalar konusunda, siyasî parti yöneticilerinin görüşlerini yansıtan bir seri makale dizisi yayımlamıştır. Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar tarafından kaleme alınan ilk makale, 22 Ocak 1968 tarihli Milliyet Gazetesi'nde yayımlanmıştır. Makaleyi aynen iletiyoruz :

AMERİKA ile bugünkü ilişkilerimiz - 1945 - 1946'da imzalanmış, fazla önemli olmayan bir iki anlaşma bir yana bırakılırsa - Cumhuriyet Halk Partisi iktidarının imzaladığı 12 Temmuz 1947 tarihli askeri yardım (!) anlaşması ile başlar. Bunu 4 Temmuz 1948 tarihli iktisadî işbirliği anlaşması, 1952'de NATO'ya girişimiz ve sayıları 54'ü bulan ikili anlaşmalar izleyecektir. Bu gidişin nedenlerini ve bugün içinde bulunduğumuz durumu hakkıyla kavrayabilmek için, kısaca da olsa, Amerika ve Türkiye'nin İkinci Dünya Savaşı sonlarındaki durumlarını hatırlamak gerektir.

AMERİKAN PLANLARI

Amerika, savaştan kapitalist dünyanın rakipsiz lideri olarak çıktı. Almanya, Japonya, İtalya gibi emperyalist devletler, kayıtsız şartsız teslim olmuşlar; İngiltere ve Fransa da güçlerini iyice yitirmişlerdi. Savaş yıllarında büyük bir gelişme sağlayan Amerikan kapitalizmi için bütün umut kapıları açık görünüyordu. Gerçekten, ekonomik potansiyeli bütün dünyayı tek bir pazar haline getirebilecek bir güçteydi. 19. Yüzyıldan beri beklenen an nihayet gelmişti. Bu pembe tabloda iki karanlık nokta bulunmaktaydı: Sovyet Rusya ile Uzak Doğu.

1945 - 47 arasında Amerika kesin kararlara vardı; Nükleer silâh tekeline sahip olmasından yararlanarak, üçüncü bir dünya savaşını, göze almak bahasına da olsa, Sovyetler'i geriletecek, Çin'e ve Çinhindi'ne hâkim olacaktı.

İnsanca büyük kayıplara uğramış, yakılıp yıkılmış olmasına rağmen Sovyet Rusya da galip çıkmıştı. Potsdam'da daha sonra Londra ve Moskova konferanslarında, Stalin'in, Amerikan isteklerine boyun eğmeyeceği anlaşılmış, Sovyet nüfus bölgesini genişletme yolları arayacağı belli olmuştu.

Uzak Doğu'daki durum; Amerika'yı ayrıca endişelendirmekteydi : Mao kuvvetleri hızla ilerlemekte, Amerikan dostu Chang Kai Chek idaresini tehdit etmekteydi. Güney Doğu Asya'nın kilit taşı olan Vietnam'da da Ho Chi Minh iktidara gelmiş bulunuyordu. Ve Orta Avrupa'yı işgal eden Sovyet tümenleri, Batı Avrupa'nın kapısında bulunuyordu.

İLİŞKİLER BAŞLIYOR

Savaş sonrası Türkiye'sine gelince; İçerde ve dışarda itibarını yitirmiş, tek parti iktidarının yöneticileri, sıkıntılı günler yaşıyorlardı. Halk, savaş yıllarını büyük mahrumiyetlere katlanarak geçirmişti : Ceberut tek parti iktidarına karşıydı. Kompradorlar ve ağalar takımı da, kendilerini artık devletin yani bürokratların vesayetinden kurtulacak güçte hissediyorlardı. Gittikçe ağır basan bu, iç çelişiler yanında, savaştan galip çıkmış, demokratik cepheye yanaşma zorunluğu da CHP iktidarını etkiliyordu. Son anda Almanya'ya savaş ilân edilmiş; San Fransisco Konferansına dâvet edilebilmek için çok partili rejime geçiş hazırlıklarına başlanmıştı.

Sovyet Rusya'nın sona eren Türk - Sovyet dostluk anlaşmasını yenilemeyeceğini bildirmesi ve bir süre sonra, Boğazlar ve bazı Doğu illerimiz üzerinde, kâh doğrudan doğruya, kâh dolaylı olarak bir takım iddialar ileri sürmesi; CHP iktidarına ve yeni kurulan liberal DP. muhalefetine gittikçe şiddetlenecek antikomünist bir kampanya ile hızla gelişme istidadı gösteren sendika hareketine ve sosyalist partileri saf dışı etmek fırsatını vermişti. Sol kanadı olmayan ve ağa - komprador - bürokrat üçlüsünün egemenliğini sürdüren, dengesiz çok parti rejimi, bu şartlar altında kurulmuştu.

Amerika ile ilişkiler işte böyle bir ortamda başlamıştır. Amerika'nın, Sovyet Rusya'yı askerî üslerle çepeçevre sarmak ve tekelindeki nükleer silâhların tehdidi ile geriletmek politikasını tezgâhladığı günlerdeydik. Türkiye ile Yunanistan bu üsler çemberi üzerinde bulunduklarından, Amerika, bu iki ülkeyi dikkatle izlemekteydi. Bu sırada CHP. iktidarının kredi istekleri ve Türkiye üzerindeki Sovyet baskısı, Amerika'ya kolladığı fırsatı vermiştir.

YARDIM MI ?

Yapacağı askerî yardım için Amerika, egemenlik haklarımızı çiğneyen son derece ağır şartlar ileri sürüyordu : Verilen silâh, araç ve gereçler, ancak Amerika'nın izniyle kullanılabilecek, yardımın kullanılış şekli Amerika tarafından denetlenecek, denetçi Amerikan heyetlerine Türkiye her türlü kolaylığı gösterecek v.b.

CHP iktidarı 12 Temmuz 1947' de Amerika'yı içimize sokan ve giderek Türkiye'nin, bir Amerikan ileri karakolu haline gelmesine yol açan bir yardım (!) anlaşması imzalamıştır. Böyle bir anlaşmanın imzalanmış olması, hiç bir şekilde mazur gösterilemez. Zira, Kuzey İran'ı boşaltmak zorunda bırakılan Sovyetler'in, o sırada Türkiye'ye saldırmayacaklarını tahmin etmek zor değildi. Kaldı ki, Sovyet istekleri ileri sürüleli iki yıl olmuştu. Yani iki yıl Sovyetler'in tehdidine tek başımıza karşı koyabilmiştik. Nihayet, saldırıya uğrarsa, bu milletin, «Ya istiklâl, ya ölüm» demesini bileceği de tecrübe edilmiş bir gerçekti.

Bu tarihten sonra, Amerika'ya yeni imtiyazlar tanıyan ikili anlaşmalar birbirini kovalamış ve nihayet Türkiye 1952'de NATO'ya alınmıştır.

NATO NEDİR ?

NATO, Amerika'nın ağırlığında, Sovyet Rusya'ya karşı kurulmuş bir ittifaktır. O tarihlerde Amerika operasyonel hale getirdiği termo nükleer silâhları tekelinde bulunduruyordu. Bu silâhın tehdidi ile Sovyetler'i geriletme politikası izleyen Amerika, Sovyetler'in 200 tümenine karşı, verdikleri kontenjanlarla, Atlantik İttifakı'na dahil devletlerin Amerikan kumanda zincirine bağlı, bütünleştirilmiş NATO kuvvetleri ve üye devletlerin ülkelerinde de fiilen Amerika'nın emrinde olan üsler zinciri kurulmuştu. İttifakın vurucu gücü Amerika'nın tekelindeki termo nükleer silâhlardı. İttifakın modern silâh, araç ve gereçlerinin büyük kısmını, gene Amerika sağlıyordu. Bu şartlar altında, ittifakın Amerika dışındaki bütün üyeleri, ağırlıklarına göre, ikinci, üçüncü, hattâ dördüncü derecede müttefikler durumundaydılar.

Gerçi hukuk bakımından, hepsinin eşit oy hakları vardı. Fakat bu oylar, Amerika'nın ağırlığı doğrultusunda kullanılmağa mahkûmdu. NATO'nun planları, strateji ve taktiği esas bakımından Amerika'nın güvenliği ve çıkarlarına göre ayarlanıyordu.

İlk zamanlar, Sovyetler'i geri-

letme amacı güden Amerika, Sovyet Rusya'nın, termo nükleer silâhları operasyonel hale getirmesi üzerine, «nükleer denge» politikası izlemeğe başlamıştır. Barışın teminatı gibi görünen bu dengenin her an bozulabileceği ve ittifaka dahil devletlerin nükleer bir savaşa sürüklenebilecekleri gözden uzak tutulmaması gereken bir ihtimâldir. Türkiye işte böyle bir ittifakın üyesidir.

Bizde ikili anlaşmaları ve NATO'yu savunanlar, şu basit, basit olduğu kadar güvenliğimiz bakımından son derece tehlikeli ve üstelik haysiyet kırıcı mantığa dayanıyorlar. Diyorlar ki : «Dünya politikasının temeli Amerika ile Sovyet Rusya arasındaki nükleer dengeye dayanmaktadır. Barış da, savaş da bu iki devletin vereceği karara bağlıdır. Beğensek de, beğenmesek de bu böyledir. Politikada gerçekçi olmak gerektiğine göre, bizim gibi küçük devletler için bu iki devletten birini seçmekten başka yol kalmamıştır. Biz, jeopolitik nedenlerle Amerika'yı seçmişiz. Bizim için en sağlam güvenlik tedbiri, Amerika'nın «nükleer şemsiyesi» altında yaşamak ve NATO içinde daha elverişli şartlar sağlamaya çalışmaktır.»

Biz önce bu meskenet felsefesine isyan ediyoruz. Küçük devletlerin, Amerika ile Sovyet Rusya'dan birisinin uydusu olarak yaşamaktan başka çareleri olmadığı yolundaki bu teslimiyet felsefesinin kesinlikle karşısındayız.

HANGİ NÜKLEER DENGE ?

Millî menfaatlerimizin, güvenliğimizin, Amerika'nın bir tâbii olarak ele alınmasını, gerçekçiliğin ve basiretli olmanın bir gerçeği değil, tersine, basiretsizliğin, gerçekçi olmamanın ve milletimizin özgür yaşama azmini hiçe saymanın bir işareti sayıyoruz. Zira, yukardaki mantık, günümüzün gerçeklerini tam olarak yansıtmaktan uzaktır. Dünya politikasına sadece Amerika ile Sovyet Rusya'nın hükmettiği doğru değildir. Fransa'yı, Çin'i, tarafsızları, üçüncü dünyayı da hesaba katmak gerektir. Hattâ «nükleer denge» bakımından da yeni dengeleri düşünmek zorundayız. NATO teşkilâtından ayrılan Fransa, kendi hesabına operasyonel bir nükleer güce sahip olma yolundadır. Çin'in 1970'den önce nükleer silâhlarını operasyonel hale getireceğine muhakkak gözüyle bakılmaktadır. Daha başka devletlerin de kısa zamanda nükleer güce sahip olacağından şüphe edilemez.

Hele küçük devletlerin bağımsız yaşayamayacakları yolundaki iddia ve görüşler, gerçeklerle büsbütün çelişmektedir : Cezayir, Fransızları yenerek bağımsızlığa kavuşmuştur. Küba, Amerika'ya rağmen bağımsız, sosyalist bir ülke olmuştur. Vietnam Fransa'yı yenmiş, Amerika'yı da yenmek üzeredir ve bağımsızdır. Mısır'ı, Irak'ı, Suriye'yi, Kamboçya'yı, daha bir çok bağımsız küçük devleti sayabiliriz ki, dünya politikasında söz sahibidir. Demek ki, dünyayı Amerika ile Sovyet Rusya nüfuzu altında ikiye bölünmüş olarak görmek ve küçük devletlerin bağımsız bir politika izleyemeyeceklerini ileri sürmek, gerçeklerin doğrulamadığı bir sakat görüştür. Çağımızın tarih çizgisi, antiemperyalist savaş, bağımsızlık ve sosyalizm çizgisidir. Başta güvenliğimiz olarak, bütün sorunlarımızı bu açıdan değerlendirmek ve politikamızı buna göre yürütmek zorundayız.

SAVAŞI İSTEMESEK DE..

Oysa, NATO'da kaldığımız sürece güvenliğimiz ister istemez Amerika'ya bağlı kalacaktır. Sade güvenliğimiz de değil, her işimiz Amerika'nın doğrudan doğruya veya dolaylı etkisi altında bulunacaktır. Nitekim, bugüne kadar öyle olmuştur. NATO'da kararların ittifakla alındığı, karar için ittifakın şart olduğu, bundan dolayı, rızamız olmadan savaşa sürüklenemeyeceğimiz ileri sürülmesin. Hukuk yönünden bu böyle olabiliriz. Ama, gerçekte Amerika'nın oyu ile bizim oyumuzun, NATO içinde ayni ağırlıkta olabileceğini düşünmek için, mâkul olma yeteneklerini büsbütün yitirmiş olmak gerekir. Türkiye, aksine, oy kullansa da, Amerika, NATO'yu savaşa sokmak kararındaysa, Türkiye bu savaşa ister istemez sürüklenecektir. Kaldı ki, nükleer savaş bir baskın şeklinde patlayacağından, oylamaya falan vakit kalmayacaktır.

NATO içinde Türkiye'nin güvenliği, son tahlilde, Amerika'nın güvenliğine yararlı olduğu ölçüde önem taşımaktadır. NATO plan ve stratejisinde, Türkiye, savaş şartlarına göre terkedilebilecek ve sonradan kurtarılmasına çalışılacak bir ileri karakoldur. Amerika'nın bir ileri karakol gözüyle gördüğü Türkiye, bizim ANA YURDUMUZDUR.

Kıtalararası balistik nükleer silâhların operasyonel hâle gelmesinden sonra dünyanın herhangi bir noktasını herhangi bir noktadan, göz açıp kapayana kadar tahrip etmek mümkündür. Bu şartlar altında, ülkelerinde yabancı üsler bulunduran askerî bloklara dahil küçük devletler, bu üsler yüzünden ilk ağızda tahrip edilecektir.

Demek ki, Türkiye'nin güvenliğini NATO dışında sağlamak, bizzat güvenlik kavramının zorunlu kıldığı bir sonuçtur. NATO içinde «nükleer denge» nin Sovyet saldırısını önleyeceği, için güvenliğimizin sağlam teminata bağlandığı yolundaki görüş, yanlıştır. Çünkü, denge her zaman bozulabilir. Bu bir... ikincisi. Türkiye'ye yöneltilen bir saldırı, Amerika'nın güvenliği ile doğrudan doğruya ilgili görülmeyecektir. Hattâ Kıbrıs buhranında ortaya çıktığı gibi, Amerika, Türkiye'nin güvenliğini ve menfaatlerini yakından ilgilendiren bir konuda kendi çıkarını karşı tarafı destekleme görebilir. Nihayet, NATO savunmasına göre, silâhlı kuvvetlerimizin sadece Sovyet Rusya'ya karşı cephe almış olması yurt savunmasında gene Kıbrıs buhranında olduğu gibi, bizi zor durumda bırakabilir. Kaldı ki, yurdumuzda bizim kontrolümüz dışında, Amerikan askerî üslerinin bulunması : Amerika'ya egemenlik haklarımızı çiğneyen imtiyazlar tanınmış olması : bunların devamlı ittifaklar halini alması, bağımsız devlet niteliğini yitirmemize yol açmaktadır.

FAYDASI BUYSA...

Bütün bu gerçekler karşısında : «Biz NATO içinde kalmazsak, hiç bir bedelle, diğer bir tertip içinde, veya tek başımıza aynı faydayı sağlayamayız.» şeklinde konuşanlardan sormak gerektir, bu faydaların neler olduğunu. Acaba fayda dedikleri şeyler. Amerika'dan alınan silâh, araç ve gereçler midir ? Johnson'un zamanın Başbakanına hatırlattığı gibi, bu silâh, araç ve gereçler, ancak Amerika'nın izni ile veya onun açacağı bir savaşta kullanılabilir. Demek ki, bunlar aslında Amerika'ya faydalıdır. Beri yandan, bu silâh, araç ve gereçler : mermi, yedek parça vesaire gibi ikmal malzemesi yüzünden bizi Amerika'ya büsbütün bağlamaktadır. Atatürk zamanında kurulmuş olan savaş endüstrimiz, NATO'ya girdikten sonra, ihmal edile edile bugün yok denecek hale gelmiştir.

Bu faydalar (!) bahsinde en azından bir muhasebe hatâsı da yapılmaktadır. Zira, Amerika'nın şu kadar milyon dolarlık askerî yardımına (!) karşılık, bizim Amerika'ya ne gibi menfaatler sağladığımız hesaba katılmamaktadır. Gelmiş geçmiş iktidarlar aldıkları yardım (!) ve kredilere karşılık, Amerika'ya, yurdumuzda üsler kurmak, istediği anda yurdumuzu savaş alanı haline getirmek ve kalkınmızı bir nükleer savaşta kırdırmak imkânları vermişlerdir ki, bunların bedeli dolarla ölçülemez.

EŞİTLİK HAYALDİR

NATO içinde kalıp, eşit hak ve imkânlar elde etmek, ikili anlaşmalarda lehimize değişiklikler yaptırmak görüşüne gelince : Önce şu noktayı işaret edelim : Böylece bunların, bugünkü şekilleriyle bağımsızlığımız, menfaatlerimiz ve egemenlik haklarımızla bağdaşmadıkları ve dolayısiyle bu anlaşmaları imzalamış olanların basiretsiz hareket ettikleri itiraf edilmiş oluyor.

Bu, son derece önemli bir noktadır.

Gelelim şimdi sorunun özüne :

NATO içinde eşitlik ve ikili anlaşmalarda lehimize değişiklikler sağlama hevesinde olanlar, eğer samimi iseler, dünyadan habersiz, son derece safdil kişilerdir. Fransa gibi, nükleer güce sahip ve NATO Teşkilâtı içinde üç büyüklerden biri durumunda olan bir devlet bile kendine eşit imkânlar tanınmadığı için NATO Teşkilâtından ayrılmıştır. Bu örnek, karşımızdayken, Türkiye'nin eşit hak ve imkânlara kavuşturulmasının bir ham hayalin sınırlarını aşamayacağı muhakkaktır. Şu iki hususu iyice bellememiz gerekiyor : Büyük ve güçlü bir devletle ittifak eden küçük ve güçsüz bir devlet, eşit hak ve imkâna sahip olamaz. Böyle bir ittifak, büyük ve güçlü devlet lehine işler.

Bellenmesi gereken ikinci husus da şu : Amerika bir emperyalist devlettir. Kocaman bir imparatorluğa sahiptir. İkinci Dünya Savaşı'ndan beri bu imparatorluk dışındaki ülkeleri de hegemonyası altına alma çabası içindedir. İmparatorluğuna dahil ülkelerin, Amerikan sisteminden ayrılmasına, kapitalizm dışında, kendilerine özgü bir gelişme ve kalkınma yolu seçmelerine, hele sosyalizmi benimsemelerine, Amerika bütün hukuk ve ahlâk kurallarını çiğneyerek, kaba kuvvetle karşı koymaktadır. NATO, SEATO ve ikili anlaşmalar, esas itibariyle, Amerikan emperyalizminin emrinde, Amerikan çıkarlarına hizmet eden ittifaklardır Türkiye ise, geri bırakılmış özgür olmak, ilerlemek, kalkınmak için Amerikan emperyalizmi ile savaşmak zorunda olan bir ülkedir.

Türkiye, eşit hak ve imkânlara, NATO'dan çıkmak, ikili anlaşmaları feshetmekle kavuşacaktır. Türkiye ancak Türkiye için savaşa girmelidir, Saldırı nereden ve kimden gelirse gelsin, yurdumuzu sonuna kadar savunmak : düşman yurdumuzu istilâ etse de savaşa zaferi elde edinceye kadar devam etmek imkânlarını sağlayan bir güvenlik ve savunma anlayışına, yâni MİLLÎ KURTULUŞ SAVAŞI strateji ve taktiğine dönmek zorundayız. Millî kurtuluş savaşları, savaşçısı, silâhı bambaşka; stratejisi, taktiği bambaşka ve de istilâcı düşmanı mutlaka hezimete uğratan yepyeni bir savaş türüdür.

Türkiye gibi küçük devletler için başka türlü bir savaş düşünülemez. NATO gibi emperyalist tertipler içinde, Türkiye'nin ne bağımsızlığı ve güvenliği korunabilir; ne de ekonomik kalkınma sağlanabilir.

Kim ne derse desin, Türkiye NATO'dan çıkacaktır : İkili anlaşmalar feshedilecektir ve Amerikan üsleri, erleri ve komutanları, her türlü «danışman» ve «uzmanları» Türkiye'den çıkarılacaktır. Amerika ile eşit ilişkiler bundan sonra kurulacaktır.

★

TİP Genel Yönetim Kurulu toplanıyor

Türkiye İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu, 3 - 4 Şubat 1968 tarihleri arasında Ankara'da toplanacaktır. Genel Yönetim Kurulu toplantısı ile ilgili olarak, Genel Merkez'de düzenlenen çalışmalar tamamlanmış, toplantının gündemi belirlenmiştir.

3 Şubat sabahı, saat 10'da açılacak toplantı, Genel Başkan Mehmet Ali Aybar'ın açış konuşması ile başlayacaktır.

Daha sonra, Genel Yönetim Kurulu'na sunulacak raporlar okunacak, raporlar üzerinde görüşülecektir.

Mahallî seçimlerle ilgili «Aday Yoklama Yönetmeliği» ile Kısmî Senato Seçimleri ön seçim adaylarının belirlenmesi de gündemde yer alan maddeler arasındadır.

Bu arada, Anayasa Mahkemesi'nin isteği uyarınca, 1966'nın kesin hesaplar ve bilânçosu görüşülecek ve onaylanacaktır.

Gelecek TİP haberleri'nde, Genel Yönetim Kurulu toplatısı ile ilgili geniş bilgi ileteceğiz.

Genel Sekreterlikçe üyelere iletilen gündem duyurusunu aynen yayımlıyoruz.

G Ü N D E M

Genel Yönetim Kurulu'muzun olağan üç aylık toplantısı 3 - 4 Şubat 1968 Cumartesi - Pazar günleri Genel Merkez'de yapılacaktır.

Gündem aşağıdadır :

G Ü N D E M :

I — 3 Şubat 1968 saat 10.00 da açılış, yoklama
II — Genel Başkan'ın açış konuşması
III — Genel Yönetim Kurulu'na sunulan raporların okunması ve raporlar üzerinde görüşme
IV — Mahalli seçimlerle ilgili aday yoklama yönetmeliği ile kısmi Senato seçimi ön seçim seçmenlerini tesbit konusunda görüşme
V — Anayasa Mahkemesinin istemi uyarınca 1966 yılı kesin hesap ve bilânçosunun onaylanması
VI — Bundan sonraki toplantının yer ve gününün tayini.

Nihat SARGIN
Genel Sekreter

İŞMEN :
« İktidar 'ebedî topraksızlar'ın yanında değildir...»

1968 Malî yılı Bütçe Kanunu Tasarısı'nın, Plan - Bütçe Karma Komisyonu'ndaki görüşmeleri tamamlanmıştır. Geçen sayılarımızda, bütçe görüşmelerinde, çeşitli fasıllardaki TİP görüşlerini yansıtan konuşmaları yayımlamıştık.

Bu sayımızda da, Malatya Milletvekili Şaban Erik'in Çalışma Bakanlığı ve Kocaeli Senatörü Hikmet İşmen'in de Tarım Bakanlığı büçeleri üzerindeki TİP görüşlerini yansıtan konuşmalarını yayımlıyoruz :

Tarım Bakanlığı Bütçe üzerindeki Türkiye İşçi Partisi görüşünü Kocaeli Senatörü Hikmet İşmen açıklamıştır. İşmen'in konuşması aynen şöyledir :

TOPRAK REFORMU

«Sayın Başkan,
Sözlerime, bu komisyonda ve meclislerde uzun uzun tartışılmış, fakat hala bir sonuca bağlanamamış toprak reformu sorunu ile başla istiyorum.

Nüfusumuzun önemli bir kısmının tarım kesiminde yaşadığı bilinmektedir. Besin ve endüstride kullanılan günlük ihtiyaç maddeleri ve bir çok ham maddeler de tarım kesiminden elde edilmektedir. Tarımsal ürünlerin dış pazarlara satışı suretiyle, ancak makine, âlet gibi çeşitli metanın büyük bir kısmı sağlanmaktadır. Bu koşullar altında, tarım kesiminde üretim yapan köylümüzün hayat seviyesini ve üretim gücünü artırmadan, Türkiye'nin kalkınmasını sağlamak mümkün değildir.

Türk köylüsünü gerek üretim ve gerekse hayat seviyesi bakımından yükseltecek tedbirin toprak reformu olduğunu bilmek gerekir. Geçimini topraktan sağlama durumun da olan yoksul halkımız, ancak toprak reformunun gerçekleştirilmesiyle, insan haysiyetine yaraşır bir yaşama seviyesine ulaşabilir ve Anayasa'mızın da emrettiği şekilde sosyal ve ekonomik güvenliği sağlanabilir. Ancak bundan sonradır ki, iktidarın tarım reformu çalışmaları, toprak reformu yanında Türk halkı yararına işleyebilir.

Az gelişmişlikten kurtulma çabasına girişmiş hiç bir millet gösterilemez ki, toprak reformunu gerçekleştirmemiş ya da bu teşebbüse girişmemiş bulunsun. Bu, bir bilimsel kuraldır. Çünkü, geri kalmış memleketlerde tarım kesimi, sanayi sektörünün emin bir pazarı haline gelmedikçe, o memleket kalkınamaz.

TARIM REFORMU NE İŞE YARAYACAK?

Toprak reformu yapılmadan tarım reformu ile işe başlamanın, milyonu aşkın topraksız ya da ondan fazla az topraklı köylü halkımızın ne gibi işine yarayacağını sormak isterim. Az sayıdaki ilerde toplanmış Türkiye topraklarında toprak reformu, milyonu aşkın topraksız ve ondan çok daha fazla az topraklı köylü ailesinin geçimine ne gibi bir olumlu etki yapacaktır? Banka kredisi, elit tohumluk, gübre, sulama gibi bütün imkânlar, yine sadece yoksul üreticilerimizin dışındaki ayni azınlığın hizmetine koşmayacak mıdır ve bu suretle ekecek toprağı olmayan köylü halkımız, büsbütün zor duruma düşmeyecek midir?

Demek oluyor ki, günün iktidarı, yalnızca bu azınlığın yararına çabalar sarfetmiş olacaktır. Elbette ki, bugünkü iktidar, şimdiki niteliği ile, tarım kesiminde olup, kendilerine ebedî topraksız ya da ebedî az topraklı adını veernlerle beraber olacak değildir.

Köylü halkımızın yaşantısı üzerinde uzun uzun görüşmeler yapıp rakamlar sıralamak istemiyorum. Ancak, şunu söylemek isterim ki, nüfusumuz, yılda yüzde 3,5 kadar artmakta ve bunun önemli kısmı, hiç şüphe yok ki, köylü halkta kendini göstermektedir.

Bu durumda, bilimsel ve gerekli tedbirler getirilmezse, Türkiye'nin bir gün tüm açlar, işsizler ülkesi haline geleceği, bir gerçektir. Bugün bile böyle bir durumun bazı bölgelerde başladığını kabul etmek gerekir.

Anayasa'mızın 37 inci maddesini aynen okuyorum: «Devlet, toprağın verimli olarak işletilmesini gerçekleştirmek ve topraksız olan veya yeteri kadar toprağı bulunmayan çiftçiye toprak sağlamak amaçlarıyla, gereken tedbirleri alır. Kanun bu amaçlarla değişik tarım bölgelerine ve çeşitlerine göre, toprağın genişliğini gösterebilir. Devlet, çiftçinin işletme araçlarına sahip olmasını kolaylaştırır.

Toprak dağıtımı, ormanların küçülmesi veya diğer toprak rezervlerinin azalması sonucunu doğuramaz.»

Bu hükmü yerine getirmek, devleti yönetenlerin görevidir. Bu hükmü görmezlikten gelmek, ya da amacı dışında uygulamak istemek, apaçık Anayasa dışı kalmaktır. Anayasa'ya uyarlı olduğumuz sürece tutarlı davranış içinde olacağımız açıktır.

Ancak toprak reformu gerçekleştirildikten sonra; tarım reformu ve Anayasa'mızın 51. maddesinde öngörülen, çeşitli kooperatifler halinde örgütlenme, araç, gereç yardımları, çiftçimiz için yararlı olabilecek ve tüm halkımız için de yararlı olacaktır. İşte o zaman, sulama, gübreleme, iyi kaliteli tohumluk, ilâç, modern ve teknik tarımsal usuller, Türk halkının tümünün yüreğini ferahlatacaktır. Türk halkı, ancak o zaman «nurlu ufuklar» a yönelebilecektir. Yoksa, bugünkü koşullar altında yapılabilecek her türlü çaba, esasen refah içinde olan büyük toprak sahiplerinin yararına olmaktan ileri gidemez. Yüce heyetinizin de bileceği gibi, bu azınlık, ne Türk köylüsü ne de tüm Türk halkı demektir .

SONORA BUĞDAYI

Böylece, toprak reformu üzerindeki bu kısa konuşmadan sonra. biraz da, Tarım Bakanlığı ile ilgili bazı konulara değinmek istiyorum :

Geçen yıldan bu yana, yoğun halde sözü geçen, Türkiye'ye büyük bir miktarda, yaklaşık olarak 21 bin ton ithal edilmiş bulunan «Sonora tipi tohumluk buğday çeşitlerini konu etmek istiyorum.

Bilindiği gibi, 1967 - 1968 yılı ve getasyon yılı için, bu çeşitler, köylüye geniş propaganda silsilesi içinde dağıtılmıştır.

Anladığımıza göre, bu buğday çeşitleri, başka memleketlerin deney lerini, Türkiye koşullarına adapte ederek kabul edilmiştir. 6968 Sayılı Kanun gereğince işlem yapılmamıştır. Böyle olunca, Tarım Bakanlığı'nın bu tutumunu benimsemek mümkün değildir.

Temmuz 1967'de Tarım Bakanlığı'na açtığımız yazılı soruya gelen buna ait sevapta, bu konu pek kapalı geçilmiş ve ancak genel anlamda cevap verilmiştir. Yani bu cevap, tatminkâr, aydınlatıcı, inandırıcı bir cevap olmamıştır.

Şimdi Tarım Bakanlığı'ndan soralım :

1. Bu buğday çeşitleri, Türkiye' çeşitli bölge şartlarında denememeleri yapılmış ve olumlu sonuçlar alındıktan sonra, sorumlu uzmanlar tarafından bir roparla tespit edilmiş midir?

2. Verim bakımından araştırmalar yapılmış mıdır?

3. Ekmeklik, nişastalık, makarnalık nitelikleri üzerinde araştırma yapılmış mıdır?

4. Besin maddesi olarak, yerli buğdaylarla mukayesesi yapılmış mıdır?

5. Çeşitli virus, mantar hastalıkları ve zararlılara hassasiyeti bakımından araştırmalar yapılmış mıdır?

İleride meydana çıkması muhtemel hastalık ve zararlılara hassasiyeti ve konukçu olmasından doğacak zararlardan kimler sorumlu olacaktır?

İşte kaygılarımız bunlardır.

Ayrıca, köylü halkımıza ısrarla «Satın al...» derken, fiatının da geleneksel tohumluk fiyatından çok farklı olduğu görülmüştür. İthal edilen tohumluğun ticarî tipi 175 kuruş, anaç tohumluk ise, 2 liradan satılmıştır. Bu fiyatlar, yetiştiriciler arasında çok yadırganmıştır. Bu yeni çeşitlerin başkaca masrafları da vardır.

Toprağın özellikle çok iyi işlenmesi, dekara 8 - 10 kilo tohumluk, yine dekara yaklaşık olarak 100 kilo çeşitli gübre atılması, ilâçlanması ve gerekli hallerde sulama zorunluğu konulmuştur. Bu hesaplara dekara, yaklaşık olarak, en az 100 lira masraf öngörülmektedir.

Hiç bir demonstrasyon yapılmadan, Türk çiftçisinin; bilmediği, işitmediği bir buğday çeşidine, üste lik dekara en az 100 lirayı aşan böyle pahalı bir üretimi göze almada gösteridiğ çekingenlik olağandır.

Diğer bir önemli nokta da şudur : Bu buğday çeşidinin arzulanan iklim faktörlerinin hüküm sürmediği bazı bölgelere de tavsiye olunmasının nedeni anlaşılamamıştır.

Yoksa, ihracatcı ülkenin ve kanunlarımızın gereğini bir yana bırakarak, Tarım Bakanlığı denemeleri köylüye mi yaptırılmak istenmektedir?

Takdir buyurulur ki bu usul, Türk çiftçisi için çok pahalı bir yoldur. Tarım Bakanlığına, bu gibi ampirik ve bilim dışı usullerden kaçınmasını tavsiye ederiz.

Öğrendiğimize göre, Tarım Bakanlığı, Ziraat Teknik Bahçevanlık okullarını kapayıp, yerine Tarım Meslek okulları açmak kararındadır. Böylece bu sene, hatta bazı Teknik Bahçevanlık okullarının birinci sınıfına öğrenci alınmamış, onun yerine, Tarım Meslek okullarının birinci sınıfına yirmişer öğrenci almak yoluna gidilmiştir.

Yıllardan beri iyi sonuçlar verdiğine dair sözler duyduğumuz bu okullar, bir kanuna dayanarak çıkmışlardı. Bugün, bu yeni teşebbüs için hangi kanuna dayanılarak uygulama yapılmaktadır?

Tarım Meslek Okulları'na, orta okulu bitirmiş olanlar alınacağına göre, az da olsa, bir miktar köylü çocuğuna, bu eğitim için başka bir yol gösterilmiş midir? Köy çocuklarının ortaokulda eğitim görme imkânı olmadığı bilinen bir gerçektir

Okulları bitiren gençlerin resmî sektörde hizmet görmeleri için gerekli teşkilât hazırlanmış mıdır? Hangi kademelerde hizmet görmeleri kararlaştırılmıştır.

Bugün. Ziraat Yüksek Mühendisleri ve Ziraat Okulu'nu bitiren gençler ziraatçıler için bile, memnun edici eşit haklar içinde kadrolar temin edilememekte 2919 sayılı kanunla açıktan tayinler yapılarak sıkıcı olaylara sebep olunmakta, bu nedenlerle bazı yetişmiş değerli elemanlar kaçmaktadır. Bu durumda, yeni kadrolar nasıl açılabilecektir?

Bu okuların öğretmen ihtiyaçları nasıl temin edilmektedir?

●

ERİK : «Sendikacı, politikanın içindedir...»

Çalışma Bakanlığı Bütçesi üzerindeki TİP görüşünü Malatya Milletvekili Şaban Erik belirtmiştir. Erik'in konuşması özetle şöyledir :

Çalışma Bakanı'nın, Türk sendikacılığına karşı akıl almaz bir tutumu var. Bakan, ne zaman işçilere hitap etmek fırsatını yakalasa, hep işçilerin, sendikaların, politikaya karışmamalarını sağlık veriyor.

Bakanın, inatla, sendikaları politikadan uzak tutma isteği neden dir?... Bilindiği üzere, sendikaların görevi, işçilerin yaşama ve çalışma şartlarını düzeltmektir. Daha geniş bir ifadeyle; sendikaların görevi, işçilere, dünyanın ve medeniyetin nimetlerini kazandırmaktır. İnsanlığını kazandırmaktır. Bugün akılcı bir gözle bakacak olursak görürüz ki, işçilerimizin bütün problemleri, Türkiye'nin sosyal ve ekonomik problemleri içine girerler. Demek, Türk işçilerine iyi gün yüzü göstermek için, önce, mutlak surette, sosyal ve ekonomik problemlerimizi çözmek zorundayız. Bunun, başka türlü hiç bir yolu yoktur. Her meseleyi kendi gerçekleri içinde görmezsek, meselelere yenik düşeriz.

Şimdi bir düşünelim bakalım; ülkemizin temel sorunlarını çözmek, politik kararlara dayanmayacak mı? Dayanacak... Ne olacak o zaman? Hâkim çevreler, kendi çıkar hesapları içinde meseleleri ele alıp memleket idaresini yürütüyorlar. Bütün çektiklerimiz bundan. Kötü kaderimiz bundan. Eh, bugünkü düzen içinde işçilere, köylülere, yani çalışan sınıfa hayır olmadığına göre, bu gidişi değiştirmek lâzım. Kim yapacak bu işi? Elbette, öncelikle işçileri temsil eden sendikalar yapacak. Ya nasıl yapacak? İşte burada, karşımıza, meselenin püf tarafı çıkıyor : Politikaya karışarak... Düpedüz politika yaparsak... Düpedüz oy mekanizmasıyla işçileri iktidara getirerek yapacak...

Deniliyor ki, sendikalar politikaya atılırsa, memlekette sınıf mücadeleleri olur. Ya sanayi odaları, ticaret odaları politika yapınca ne oluyor? İşçiler politika yapmazsa sınıf mücadelesi yok mu? Ağalar memleketin toprağını zaptetmiş, ekmeğini topraktan çıkarmak zorunda olanlar topraksız bırakılmışsa, bu bir sınıf mücadelesidir. Tefeciler halkı haraca kesiyorsa, bu bir sınıf mücadelesidir. Çıkarcılar, tutucu bir yönetimle halkın gelişmesine fırsat vermiyorsa, bu bir sınıf mücadelesidir. Halkımız, sırf sömürücü bir zümrenin menfaatleri uğruna, yoksulluk ve cehalet içinde tutuluyorsa, bu bir sınıf mücadelesidir. Sınıf mücadelesini anlamak için, bir memleketin sosyal ve eko-

(Devamı 13'de)

BORAN : « Hedef iktidarı almaktır..»

İstanbul Yıldız Teknik Okulu, Öğrenci Derneği, «Türk Devrimi'nin stratejisi ne olmalıdır?» konusu üzerinde, bir seri konferans ve bir açık oturum düzenlemiştir. Konferanslara, 6 Ocak 1968 Cumartesi günü, Türkiye Öğretmenler Sendikası Salonu'nda, Türkiye İşçi Partisi Merkez Yürütme Kurulu Üyesi ve Urfa Milletvekili Behice Boran tarafından verilen konferansla başlanmış, daha sonraki günlerde de, sırasıyla Mihri Belli, İlhan Selçuk, Hayrettin Uysal konuşmuşlardır.

13 Ocak 1968 Cumartesi günü yapılan açık oturuma ise, CHP'yi temsil etmesi gereken Hayrettin Uysal'ın dışındaki üç konuşması katılmışlardır.

Behice Boran, 6 Ocak tarihinde verdiği iki saatlik uzun konferansından sonra, saat 22.20'ye kadar, dinleyicilerin kendisine sordukları çeşitli soruları cevaplandırmıştır.

REFORM, DEVRİM VE İHTİLÂL

Boran, konuşmasına, reform «ıslahât», devrim «inkilâp» ve ihtilâl kelimelerinin anlamlarını belirtmekle başlamış, özetle şöyle demiştir :

Reform «ıslahât», mevcut düzeni muhafaza ederek, onda bir takım düzeltmeler yapmaktır. Bugünkü durumda bu, kap - kaççı kapitalist düzeni sürdürmek ve bu düzen için de, emekçi halk yararına bazı düzeltmeler yapmayı istemek anlamına gelir.

Devrim; sosyal yapının değişmesidir. Bu da, üretim ilişkileri sisteminde, dolayısıyla, mülkiyet ilişkilerinde ve politik iktidarın sınıf muhtevasında değişikliktir.

İhtilâl ise, devrimin, bir halk ayaklanması hareketi, silâhlı mücadele ile gerçekleştirilmesidir. Devrim, mutlaka silâhlı mücadeleyi gerektirmez. Demokratik mücadele ve seçimler yoluyla iktidarı almakla da gerçekleştirilebilir.»

STRATEJİ NE OLACAKTIR?

Behice Boran, daha sonra, konferansın konusu olan, «Türk devriminin stratejisi ne olmalıdır?» sorusunu ele almış, «Soru; ne olmalıdır, diye değil, ne olacaktır? diye sorulmalıdır?» demiştir.

Boran, şöyle devam etmiştir :

«Çünkü mesele, kendi aklımıza uygun gelen veya gönlümüzün olmasını dilediği şeyleri değil, Türkiye'nin objektif somut şartları, içinde bulunduğu tarihsel aşama ışığında, mümkün ve geçerli olanı tespit etmektir.

Türk devriminin stratejisi ne olacaktır sorusunu cevaplamadan önce, bir başka sorunun cevabını açık - seçik vermek gerekir. Türk devrimi bir burjuva devrimi mi olacaktır; yoksa bir sosyalist devrim mi? Bu soruların cevabını, iktidara gelince uygulanacak programın niteliğinden çok, iktidarın sınıf muhtevasına göre vermek gerekir. Bütün devrim hareketlerinin amacı, politik iktidarı ele geçirmektir. Türk devrim hareketinin amacı, «ara sınıflar» denilen küçük burjuvazi de dahil olmak üzere, burjuvaziyi mi, yoksa işçi ve emekçi sınıflarını mi iktidara getirmeyi amaç bilecektir.? Bizim cevabımız; amacın, işçi ve emekçi sınıfları iktidara getirmek olduğudur. Ve bugün verilen mücadele de bunun içindir.»

TÜRKİYE'Yİ SOSYALİZME GÖTÜRECEK ROTA

TİP Merkez Yürütme Kurulu üyesi, daha sonra, iktidara gelince uygulanacak programın, Türkiye'yi hemen sosyalist topluma dönüştürecek bir program olmayacağını, ancak TİP dışında bazı çevrelerde sözü edilen ve sosyalist literatürde «demokratik devrim» ya da «millî devrim» denilen aşama da olmayacağını belirtmiş, «Bu merhale, Türkiye'yi sosyalizme götürecek rotanın ilk menzili olacaktır» demiştir. Boran, bu sorunu açıklığa kavuşturmak amacıyla örnekler vermiş, bu arada toprak reformu konusu üzerinde de durmuştur. Boran, bu konuda şöyle demiştir :

«Toprak reformu, bir burjuva reformudur, sosyalizm değildir deniliyor. Öyledir. O kadar ki. sosyalist teoride, kapitalist ülkelerde kapitalizmin sınırsız gelişebilmesi için, toprağın millileştirilmesi, toprak rantının ortadan kalkması gerektiği belirtilir. Ama, hiç bir kapitalist ülke bunu yapmamıştır. Bizim burjuvazi de işte. 1946'da geçirilen «Köylüyü Topraklandırma Kanunu» ile yapıldığı kadarını yapmıştır. O zamandan bu yana bir hayli toprak dağıtıldı. Sorun çözüldü mü? Türkiye'yi sosyalizme götürecek bir rota üzerinde, gerçek bir toprak reformunu, ancak işçi ve emekçi sınıfların iktidarı, onların partisi yapabilir. Bu, burjuvazinin tasarladığı ya da yaptığı «toprak reformu»ndan ayrı niteliktedir. Biz, toprak reformundan, sadece topraksız köylüye toprak dağıtılmasını değil, tarım üretiminin yeniden organizasyonunu anlıyoruz. İkincisi, bu reformu, merkeziyetçi, tepeden inme usullerle değil, ilgili köylü kütlelerini köy kurulları şeklinde örgütleyip, «reform» un uygulanmasına onların katılması şeklinde programlaştırıyoruz.»

BURJUVA DEVRİMİ VE TÜRKİYE

Burjuva ve sosyalist «toprak reformu» anlayışı ve uygulaması arasında farkları belirttikten sonra, Boran «Tâ Tanzimat'tan beri, Türkiye'de burjuva devrimciliği denenmiştir» diyerek devam etmiş; Birinci Millî Kurtuluş Savaşı'nın ve Cumhuriyet'ten sonra yapılanların sınıfsal karakteri üzerinde durmuş. bugüne kadar görülen ekonomik ve politik oluşumları ana çizgileriyle özetlemiştir. Boran, şöyle demiştir :

«Türkiye, burjuvazinin öncülüğünde, bir demokratik devrim safhası geçirmiştir. Kapitalist yoldan kalkınmayı denemiştir. Sonunda yine emperyalizmin kucağına düşmüştür. Şimdi, ikinci bir millî kurtuluş mücadelesi içindedir.»

Behice Boran, bu ikinci millî kurtuluş mücadelesi içinde, sosyal sınıf ve tabakaların yeri ve rolü konusunu ele almış, sivil - asker, «yönetici kadro» nun ve «aydın» tabakasının çelişkili durumunu tahlil etmiş, hangi objektif şartların bu tabakayı sosyalizme yönelttiğini açıklamış ve «millî burjuvazi» sorunu üzerinde durarak, «Yabancı sermayeye karşı çıkan, bağımsızlığı savunan, bir burjuvazi henüz görülmüyor; karşı çıkarsa, elbet onu bu noktada destekleriz, «Türkiye İşçi Partisi, Türkiye Ortak Pazar'a giremez, sanayi mahvolur...., diyerek, kendisine rağmen, esasen yerli sanayiciyi yabancı sermayeye karşı korur bir politika savunmaktadır.» demiştir.

Boran şöyle devam etmiştir :

«Bu konuda asıl üzerinde durulması, cevaplandırılması gereken iki soru var : Birincisi; yabancı sermayeye karşı, bağımsızlıktan yana

BORAN : « Parlamento çoğunluğ

TİP Merkez Yürütme Kurulu üyesi ve Urfa Milletvekili Behice Boran, Yıldız Teknik Okulu'nun düzenlediği «Türk Devrimi'nin Stratejisi ne olmalıdır?» konulu bir açık oturuma katılmıştır. Boran'ın açık oturumdaki konuşmalarını aynen yayımlıyoruz :

Behice Boran'ın diğer iki konuşmacıyla birlikte katıldığı açık oturum, konunun önemine ve açık oturum yöneticisinin de ara konuşmalar yapmasına rağmen iki saat gibi kısa bir süre içinde toparlanmak istenmiş, b unedenle, çeşitli görüşlerin karşılaştırılıp, bir sonuca bağlanması pek mümkün olmamıştır.

Boran, ilk olarak, kendinden önce konuşmuş olan İlhan Selçuk'un «Devrimciler, iktidara devrimle gelir; bu, bilimsel bir gerçektir. Devrim, içinde yaşadığımız hukuk düzenine karşıdır. Anayasa çerçevesinde devrimi gerçekleştirmeye gayret edersek, devrimci değil, reformcu oluruz.» şeklindeki sözlerini ele almış, daha önce verdiği konferansta yaptığı (yukarda yazılı) «devrim-reform-ihtilâl» kavramları arasındaki farklar konulu açıklamayı yapmıştır. Boran, Anayasa'nın getirdiği düzenin, Türkiye'deki fiilî dengenin çok ilerisinde olduğunu bir kere daha tekrarlamıştır. Boran, şöyle devam etmiştir :

«İlhan Selçuk'un, devrimi bir ihtilâl hareketi, silâhlı bir direnme, mücadele hareketi olarak kabul ettiği anlaşılıyor. Devrimci partiler devrimle iktidara gelir; bu bilimsel bir gerçektir.' diyor. Ben, buna katılmıyorum. Bilimsel sosyalizmin oluşturulduğu ilk zamanlarda dahi, silâhlı devrim mutlak bir zorunluluk olarak ileri sürülmemiştir. Bazı şartlarda, bir devrimin ihtilâlsiz, ama yine de devrimci yoldan iktidara gelebileceği mümkün görülmüştür. Son yıllarda ise, devrimin pasifik «barışçı» ve non-pasifik «barışçı olmayan» şekilleri ayırt edilmeye ve tartışılmaya başlanmış-

---

BORAN : « Hedef iktidarı almaktır...»

(7'den devam)

çıkıyor, onunla işbirliği yapacağız diye, burjuvazi karşısında emekçi sınıfların hak ve çıkarlarını savunmaktan şimdilik vazgeçecek miyiz? Hayır...

İkincisi; işçi sınıfı güçsüz, emekçiler bilinçli değil diye, burjuvazinin «ara sınıflar» ın öncülüğüne mi bırakacağız hareketi? Buna da cevabımız hayır...

«Millî demokratik güçlerin işbirliği» gerekçesiyle bizim tezlerimize karşı çıkanlar, açıkça belirtmemekle beraber, bu sorulara «evet» diyor gibidirler.»

HEDEF İKTİDARI ALMAKTIR

«Anti emperyalist, anti faşist, demokratik, millî güçlerin işbirliği» konusu üzerinde uzun süre konuşan Boran, «İşbirliği, dayanışma hareketi, bir politik örgüt etrafında oluşursa, yararlı ve olumlu sonuçlar verir. Çünkü hedef, iktidarı almaktır. Ne kadar miting, yürüyüş yapılırsa yapılsın, bildiriler, protestolar yayımlanırsa yayımlansın, iktidara yönelmiş politik, örgütlü bir hareket olmazsa, bir sonuç alınamaz. Hiç bir parti ile ilişiği olmayan bir işbirliği hareketi, tezi, partiler üstü ve partiler dışı sendikacılık görüşü kadar anlamsızdır, gülünçtür...» demiştir.

Bugün Türkiye'de fiilen de öncülüğün, işçi ve emekçi sınıfların partisinde, Türkiye İşçi Partisi'nde olduğunu belirten Boran; Türk Ceza Kanunu'nun 141 ve 142. nci maddelerinin Anayasa'ya aykırılığı ve yürürlükten kaldırılması konusunda 1962'de yürütülen imza toplama hareketini, ikili anlaşmalar, Amerikan üsleri, NATO konularındaki mücadele ve kampanyayı örnek olarak vermiş, bütün bu sorunları TİP'in ortaya attığını ve bu konulardaki mücadeleyi TİP'in yürüttüğünü belirterek, «İşbirliği hareketi, somut hedefler dışında gerçekleşmektedir...» demiştir. Boran, bu arada, Türkiye İşçi Partisi'nin, diğer muhalif partiler, hattâ iktidar partisi üzerindeki etkileri üzerinde de önemle durmuştur.

TÜRK SOSYALİST HAREKETİNİN ÖZELLİKLERİ

Behice Boran, konuşmasına, «Türk sosyalist hareketinin özellikleri» konusuna değinerek devam etmiş, «Türkiye'de sosyalist hareket, işçi ve emekçi sınıfların birleşik hareketi olarak gelişmektedir.» diyerek, Türkiye gibi az gelişmiş bir toplumla kapitalist toplumlarda, ekonomik sistem, sınıf düzeni ve ilişkileri arasındaki farkları anlatmıştır. Türkiye'nin az gelişmiş bir ülke olarak, emperyalizmin nüfuz ve sömürüsü altında oluşunun ve sosyal sınıfların birbirinden Batı'daki kadar kesin hatlarla farklılaşmamış olmasının, işçi ve emekçi sınıfların birbirine yaklaşmasını kolaylaştırdığını, esas kutuplaşma ve zıtlaşmanın, egemen sınıflarla (millî burjuvazi denilen yerli sanayiciler dahil) işçi ve emekçi sınıflar arasında olduğunu belirten Boran, Türkiye'de halen sınıf bilincinin, emekçi olan - emekçi olmayan ayrımının kaba çizgilerle oluştuğunu ifade etmiştir.

ANAYASA ÇERÇEVESİ İÇİNDE

Boran, şöyle devam etmiştir :

«Türk sosyalist hareketi, Anayasa çerçevesi içinde gelişmektedir. Bunu söylemek «statükoculuk» değildir. Gerçi, genel olarak, hukuk düzenleri tutucudur; toplumun objektif şartlarının gelişmesi, hukuk düzeninin ilerisinde gider. Ama, Türkiye'ye bugün Anayasa'nın getirdiği düzen, fiilen mevcut düzenin ilerisindedir ve Anayasa sosyalist gelişmeye açıktır. Anayasa'nın getirdiği düzen, sosyalist bir düzen değildir; ama sosyalizme varacak bir rota üzerinde gelişmeyi engellemez, bu yolu açık tutar. Bunun içindir ki, Türkiye İşçi Partisi, ta baştan beri, Anayasa'nın eksiksiz, tastamam uygulanmasını savunur.»

BİRBİRİNE BAĞLI MÜCADELELER

«Millî bağımsızlık mücadelesi ile sosyalizm için mücadele, birbirine bağlıdır. Hattâ tek bir hareketin iki yanıdır. Dış politika ile iç politika birbirine bağlıdır. Yabancı sermaye ile ortaklık ve işbirliği eden, yabancı kredilerden faydalanan egemen sınıfların, ikili anlaşmaları, NATO Andlaşması'nı imzalamış ve Amerikan üslerinin kurulmasına izin vermiş partileri ve iktidarları, hiç bir zaman bağımsızlığımızı tam savunamazlar, gerçekleştiremezler. Bunu ancak işçi ve emekçi sınıfların partisi, iktidarı yapabilir.»

TÜRK SOSYALİST HAREKETİ BAĞIMSIZDIR

«Türk sosyalist hareketi bağımsızdır. Türk Devletinin bağımsızlığı kadar, hareketin bağımsızlığı konusunda da ayni derecede titizdir. Türkiye İşçi Partisi, daha önceki hareket ve örgütlerin tarihsel anlamda bir devamıdır; ama örgüt ve hareket olarak yepyeni bir niteliktedir. Sosyalizm, yüz yılı aşan bir sürede, biriken literatürü, teorisiyle ve uygulamalarda alınan tecrübeleriyle, insanlığın ortak kültür mirasıdır. Her memleketin sosyalistleri, bu arada Türk sosyalist-

ı, gerçek iktidar değildir...»

tır.

Kaldı ki, sonunda silâhlı mücadele zorunlu hale gelse bile, devrim hareketinin uzun bir süreç içinde geliştiği, seçimlerle parlâmentoya girmenin de, bu uzun devrim hareketine dahil olabileceğini, silâhlı mücadele taraftarı olan Regis Debray bile söylemektedir. «Lâtin Amerika'da Devrimci Stratejinin Problemleri» adlı, son yazılarından birinde, özetle şöyle diyor :

«Bir burjuva demokrasisinde, bir burjuva aracı olan seçimlerin kullanılması ayrı bir konudur; bir burjuva aracı olan seçimlerin burjuva aracı olarak kullanılışı ayrı bir konudur.»

Bu, şu demektir : Çok partili burjuva demokrasisinde bir işçi sınıfı, burjuva aracı olan seçimleri kullanır. Ama dikkat etmesi gereken nokta, bunları burjuva tarzında kullanmamaktır. Nitekim, biz TİP olarak, bütün açıklamalarımızda belirtmişizdir ki, biz, seçimlerle iktidara gelebilmeyi muhtemel ve mümkün görüyoruz. O yolda çalışıyoruz. Ama, seçimlerle iktidara gelmek demek, oy avcılığıyla yani seçmenlerin nabzına göre şerbet vererek oy toplamakla iktidara gelmek demek değildir. Bizim istediğimiz, halkın bilinçli oylarıdır. Biz, halkın bilinçlenmesini, örgütlenmesini, kendi sınıfının bilincine varmasını ve emekçi kitleleri olarak Anayasa'nın kendine tanıdığı haklara sahip çıkmasını istiyoruz ve diyoruz ki : Devlete sahip çıkmadan önce kendi partine sahip çık, kendi partinde örgütlen, kendi partinin yönetimine ağırlığını koy... İşte biz böyle bir seçim düşünüyoruz. Ve biz biliyoruz ki, sadece parlâmentoda çoğunluğa sahip olmak, gerçekten iktidara sahip olmak değildir. Parlâmentoda çoğunluğu aldıktan sonra da, bize oy verenleri kendi halinde, pasif durumda bırakmayacağız. Emekçi kitleleri, işçi sınıfı başta olmak üzere, örgütlü, aktif bir kuvvet halinde siyaset sahnesinde tutacağız.»

BUGÜNKÜ ŞARTLAR DEĞİŞEBİLİR

Boran, şöyle devam etmiştir :

Ancak bilimle ihtimaller üzerine konuşulur, bugünkü şartlar değişebilir. Karşı güçler, emekçilerin iktidara gelmesine müsaade etmeyebilirler. Gelecek üzerine hesap yaparken, egemen sınıfların gücünü hesaba katarken sosyalistleri ve emekçi sınıfları hesap dışında bırakarak ihtimaller yürütmek yanlıştır.

Sadece, egemen sınıfların durum ve tutumuna, onların arkasındaki Amerika'nın oynadığı veya oynayacağı role bakarak, soru cevaplandırılamaz. Mesele; sınıflararası bir kuvvet ilişkileri dengesi meselesidir. Egemen sınıflar ve Amerika, işçi ve emekçi sınıflarının kendi partileri yolu ile iktidara gelmesini engellemek isterler. Ama engellemeyi başarabilirler mi ? Soru budur.

Biz o zamana kadar emekçi sınıflarını bilinçlendirmeğe ve örgütlemeğe, Türkiye'nin politikasında ağırlığı olan bir güç haline getirmeğe muvaffak olursak, o zaman egemen sınıflar bu isteklerini gerçekleştiremiyebilirler. Bu bize bağlıdır. Engellerlerse ne olur ? O zaman ya karşı devrim galip gelir, bir terör rejimi kurar, ya da bilinçlenmiş ve örgütlenmiş kitleler, haklarını direnmek suretiyle korumak bilincine gelebilir. O zaman mücadelenin şekli değişir.

Anayasa'mız, Anayasa düzenini çiğneyip meşruiyet dışına düşmüş bir iktidara karşı direnmeyi hukuki bir hak haline getirmiş belki de dünyadaki tek anayasadır. Hukukun muhafazakâr bir düzen olduğu kaidedir. Ama her genel kaidenin istisnaları vardır. Türkiye'nin gelişmesi öyle bir noktaya gelmiştir ki, anayasa düzeni, toplumun fiili düzeninin gerisinde değildir, ilerisindedir. Bu anayasa, sosyalizme açık bir anayasadır. Anayasanın getirdiği düzen, sosyalist bir düzen değildir. Anayasa, sosyalizme gidecek bir rota üzerinde gelişmeğe açık bir anayasadır.

EYLEMDEKİ KİŞİ SOSYALİSTTİR

Boran, daha sonra, bir konuşmacıya cevap vererek, bazı otoritelerden cümleler alarak tartışmalarda kullanmanın, Orta Çağ'a özgü skolastik bir metod olduğunu, oysa sosyalizmin metodunun, inceleme, değerlendirme, sonuçlar çıkarma metodu olduğunu, bir şeyin, ancak gerçeklere uygun ve kendi iç mantığında tutarlı olduğu takdirde doğru sayılabileceğini belirtmiş, TİP'e maledilen «Parti içinde olmayanlar sosyalist değillerdir» iddiasına değinerek şöyle demiştir :

«Bizim böyle bir iddiada bulunduğumuz doğru değildir. Evet, «diğer sistemler gerçeği inceleyip yansıtmakla yetinmişlerdir; sosyalist sistem ise gerçeği değiştirme metodudur» dedim. Ve bundan dolayıdır ki, bir sosyalist örgüt, bir sosyalist kişi, mutlak surette eylemde bulunan, uygulayan kişidir. Sosyalist literatürde bu genel kaidenin aksine hüküm yoktur. Boran parti üyesi olmamakla, eyleme katılmamanın, başka başka şeyler olduğunu, özel durumları dolayısı ile partiye giremeyenlerin, parti dışında eyleme yardımcı olabileceklerini söylemiş, şöyle devam etmiştir : «Partiye üye olmayan sosyalistlerin katiyen yapmayacakları yegane şey, emekçilerin tek örgütü olan partiyi bölmek, parçalamak, gelişmesini engellemektir.

«İşçi sınıfının öncülüğüne kim karşı çıkıyor» diyorlar. Belki sözle karşı çıkılmıyor. Ama «CHP öyle bir parti haline gelebilir ki, en devrimci sosyalistten, bağımsızlıktan yana mukaddesatçıya kadar hepsini içinde toplayabilir.», «bu hareket politik partilerin dışında ve üstündedir» dediğiniz zaman, bu sözler «İşçi sınıfının öncülüğüne kim karşı çıkıyor ?» sorusuna taban tabana zıttır.

Sivil - asker aydın zümrenin bağımsız bir güç olduğunu söylediler. Sosyalist teoride böyle değildir.

(Devamı 16'da)

---

leri, bu ortak mirastan faydalanarak, kendi ülkelerinin şartlarına özgü, sosyalizme götürecek yolu bulmak zorundadırlar. Türkiye İşçi Partisi, bugün bunun da mücadelesini vermekte, Türk sosyalist hareketini gerçekçi ve geçerli yeni bir raya oturtmaktadır.»

TÜRK ORDUSU EGEMEN SINIF ORDUSU DEĞİLDİR

Boran konferansını bitirdikten sonra, iki saat yirmi dakikalık bir süreyle, kendisine sorulan soruları cevaplandırmıştır. Çoğunun daha fazla açıklanması istenen noktalarla ilgili olduğu sorular arasında, bir dinleyici de, «Türk toplumunda ordunun yeri ve rolü» sorunu ile ilgili bir soru yöneltmiştir.

Boran, Türk ordusunun, bir «egemen sınıf» ordusu olmadığını, ordu kadrolarının, üst sınıflardan çok, halk tabakalarından geldiğini belirttikten sonra, «Ama, Türk Ordusu'nun bir başka niteliği var ki, asıl önemli olan odur. Türk Ordusu ne zaman ülkenin politik hayatına müdahale etmişse, bu, daima Türk toplumun tarihsel gelişimi doğrultusunda bir mücadele olmuştur, hiç bir zaman ters yönde olmamıştır. Meşrutiyet'te böyle olmuştur. Millî Kurtuluş Savaşı'nda böyle olmuştur. 27 Mayıs 1960'da da böyle olmuştur.»

Boran daha sonra, kısaca, Amerika Birleşik Devletleri'nin Lâtin Amerika ordularını, o ülkelerdeki demokratik hareketleri bastırmakta, yerli oligarşilerin bir aracı haline getirdiğine işaret etmiş, «Amerika, Türkiye'de de ayni şeyi yapmak ister. Ve bu yönde çabalar sarfedildiğine dair bazı işaretler de vardır...» demiştir.

TİP, Akdeniz Ülkeleri İlerici Partiler Toplantısı'na katıldı

(1'den devam)

Bilindiği gibi Partimiz öteden beri emperyalist üsleri ve müdahaleleri memleketimizin bağımsızlığı, emniyeti ve demokratik bir ortam içinde hızla kalkınması için en büyük bir tehlike olarak görmekte ve buna karşı devamlı bir mücadele vermektedir. Ayrıca toplantıda Kıbrıs meselesininde bahis konusu edileceği düşünülmüştür. Bunlardan ötürü Partimizin toplantıya iştirak etmesinin, mahsurlu olmak şöyle dursun, memleketimiz için yararlı olacağı sonucuna varılmıştır.

2 — Toplantının maksadı, Akdeniz'deki bütün antiemperyalist ve barışçı güçlerin iştirak edecekleri büyük bir konferansın gündemini hazırlamaktı. Tespit edilen gündemin tam metni ilişiktedir.

3 — Toplantıya Akdeniz'de kıyısı olan 11 memleketten 15 Parti iştirak etmiştir. Bunların dört tanesi Komünist Partisidir. Fransız Komünist Partisi de bir müşahit göndermiştir. Diğer 10 Parti, Arap devletlerinin Milli Kurtuluş Partileri ile Sosyalist Partilerdir.

4 — Toplantı «Gizli» değil. «Kapalı» olmuştur. Kapalı olmasının nedeni de ihzari mahiyette olması ve özellikle konferansa davet edilecek diğer kuruluşlar hakkında, üyelerin bu kuruluşları incitebilecek sözler söylemeleri ihtimalidir. Nitekim 3 ay kadar sonra toplanması kararlaştırılan asıl konferans açık olacaktır.

5 — Toplantıda Partimiz aktif bir rol oynamış, Amerikan emperyalizmi, NATO, Arap - İsrail Savaşı, Kıbrıs ve faşizm hakkında kamu oyumuz tarafından iyice bilinen fikirlerini açıklamış ve gündemin tespitinde katkıda bulunmuştur.

6 — Toplantıda Kıbrıs meselesi tarafımızdan ortaya atılmış ve çözümün «üslerden ve askerlerden arınmış, tarafsızlaştırılmış, güvenliği milletlerarası garantiye bağlanmış bağımsız ve federatif bir Kıbrıs» olacağı ifade edilmiştir.

Türkiye İşçi Partisi, devlet olarak da, Parti olarak da yüzde yüz bağımsızlığı her şeyin üstünde tutar. Görüş ve fikirlerini yurt içinde de yurt dışında da aynı açıklık ve samimiyetle savunur. Dostun ve düşmanın bunu böylece bilmesi lazımdır.

Akdeniz İlerici Partiler Konferansı Gündemi

22 - 23 Ocak 1968 tarihlerinde Roma'da toplanan «Akdeniz Ülkeleri İlerici Partiler Konferansı», geniş kapsamlı bir gündemle çalışmıştır. Gündem, şöyledir :

Konferans, iştirak edenlerin bağımsızlıklarına ve içinde bulundukları objektif politik şartlara tam olarak, Akdenizi bir barış ve barışçı işbirliği bölgesi haline sokmak için, bu bölgede emperyalizmle mücadele eden ve mücadele etmeğe hazır olan bütün kuvvetleri toplar. Emperyalizme karşı koyacak güçler Akdenizde mevcuttur.

Konferans Akdeniz bölgesindeki durumun derin bir tahlilinden hareket eder. Son aylarda Akdenizde meydana gelmiş olan vahim olaylar (İsrail'in Arap devletlerine saldırısı, Yunanistan'daki hükümet darbesi, Kıbrıs buhranı, NATO faaliyetlerinin artması) Amerikan emperyalizminin tecavüzlerinden doğmakta olup, bu, dünyanın geniş bölgelerini kapsayan ve Vietnam halkına karşı girişilen saldırı ile son noktasına erişen genel emperyalist canlanışın bir parçasıdır.

Konferans aşağıdaki hususları ve bunlar hakkında ortak hareket imkânlarını araştıracaktır.

— Arap memleketlerine karşı yapılmış olan İsrail saldırısının sonuçlarını ortadan kaldırmak, işgal edilmiş topraklardan askerlerin çekilmesi, özellikle Filistin halkının haklarını garanti eden bir çözüm :

— Yunanistan, İspanya ve Portekiz'deki faşizmle ve halkların serbest gelişmelerine ve demokrasiye karşı yapılacak dış müdahalelerle mücadele etmek.

— Akdeniz'deki NATO üslerinin ve diğer Amerikan üslerinin kaldırılması, 6. filonun çekilmesi, Atlantik Paktı ve Akdeniz memleketlerini Amerikan emperyalizmine bağlıyan bütün diğer paktlarla mücadele etmek.

— Ekonomik ve sosyal alanda yeni ilişkiler için gayret etmek, sömürgeciliğin ve yeni sömürgeciliğin her çeşidiyle mücadele etmek.

Bu hedefler, blôkların bertaraf edilmesi ve Akdeniz bölgesinden bütün yabancı askeri güçlerin çekilmesi ve böylece güvenlik ve barışın sağlanması yolundaki gayretin bir parçasıdır. Böyle bir plâtform sayesinde — Emperyalist politikadan doğan harp tehditlerini bertaraf etmek suretile — Akdeniz halkları için, hiç bir dış müdahale olmaksızın, kendilerini serbestçe geliştirebilecekleri yeni bir ufuk açılmış olacaktır.

TİP'den haberler

İzmir İl Kongresi

İZMİR İL KONGRESİ

Türkiye İşçi Partisi İl kongrelerine devam edilmektedir. Son olarak, 14 Ocak 1968 tarihinde İzmir İl Kongresi yapılmıştır. TİP Genel Sekreteri Nihat Sargın, Genel Yönetim Kurulu Üyesi ve İzmir Milletvekili Cemal Hakkı Selek ve Merkez Yürütme Kurulu Üyesi ve Yozgat Milletvekili Yusuf Ziya Bahadınlı'nın da hazır bulunduğu kongreye, 115 delegenin büyük çoğunluğu katılmıştır.

Eşrefpaşa Düğün Salonu'nda yapılan kongrede, ilk olarak başkanlık divanı seçilmiş, Başkanlığa Cemal Hakkı Selek ve İkinci Başkanlığa da Genel Yönetim Kurulu Üyesi Cemal Kıral getirilmişlerdir.

İstiklâl Marşı ve saygı duruşundan sonra, Yönetim Kurulu sözcüsü Çalışma raporunu okumuştur. Özellikle dünyada antiemperyalist mücadele ve iç politikayla ilgili konulara değinen raporun okunmasından sonra, söz alan delegeler, genel olarak örgütlenme sorunu üzerinde durmuşlar, bu alandaki çalışmalara daha fazla önem ve hız verilmesini isteyen konuşmalar yapmışlardır.

Gündemin, siyasî konuşmalarla ilgili bölümünde, ilk sözü Genel Yönetim Kurulu Üyesi ve Yozgat Milletvekili Yusuf Ziya Bahadınlı almış, eğitim konusunda, geçmiş ve bugünkü iktidarların tutumunu eleştirerek, TİP'in bu konudaki görüşünü yansıtmıştır.

Bahadınlı'dan sonra, Genel Sekreter Nihat Sargın söz almış, hâkim sınıfların ve onların iktidardaki temsilcilerinin acz içinde olduklarını belirterek, bu kadronun, askıdaki meselelerimize bir çözüm yolu getirmek imkânını tamamen yitirdiğini, kapitalist yoldan kalkınacağız diye, zorla kapitalistler yaratarak, bugün içinde bulunduğumuz çıkmaz duruma nasıl gelindiğini ifade etmiş, «zeytinyağı skandali ve tütün konusunda, bunun son taze örneklerini biliyoruz...» demiştir.

TİP Genel Sekreteri daha sonra, «Bunlar da aslında, bir - iki dev Amerikan firmasının aracılarıdır ve dış piyasaya bağlı olduğundan, tütün, iç piyasada yükselen fiyatları geriden bile takip edememektedir. Tütün ekicisi her yıl biraz daha ezilmekte, çalışmasının hakkını her yıl biraz daha az almaktadır. Üstelik, bugün olduğu gibi, piyasanın ne zaman açılacağının halâ ilan edilmemesi ve randımanların ekiciden gizlenmesi gibi ayak oyunları ile, aracılara peşkeş çekilmektedir. Bunlar sadece bir - iki örnek. Durum, her meselede aynıdır...» demiştir.

Sargın, emekçi halkımızın, artık meselelerin çözüm yollarını, hızla ve bilinçle kavramağa başladığını örneklerle açıklamış, «Bu büyük uyanışın öncüsü, yol göstericisi, şüphesiz, yalnızca Türkiye İşçi Partisi'dir. Bu yüzden diğer partilerin boy hedefi olmaktadır. Ama gayretleri beyhudedir ve beyhude olmağa da mahkûmdur» diyerek, sözü, değiştirilmek istenen Seçim Kanunu'na getirmiştir. Sargın, bu konuda şunları söylemiştir :

«Ana muhalefet partisi ile bu konuda anlaşmış oldukları söylentisi yaygındır. Kanunu değiştirmek için düşünülen resmî gerekçe de, seçim beyannamesinde bunu vaadetmiş olmaları. Seçim beyannamelerinde neler vaadetmediler ki...

— Herkese refah, huzur, çileye paydos, herkese ev, her şoföre araba.. — Sorarım size; bunların hangisi gerçekleşti de, sıra Seçim Kanunu'na geldi. «Sandıktan çıktık...» sözünü ağızlarından düşürmeyenler, tanrının her günü «millî iradenin tecellisinden söz açanlar, aldıkları oy nisbetinden daha fazla sayıda milletvekilini Meclise sokmak istiyorlar. Türkiye İşçi Partisi'nin oylarına sahip çıkmak istiyorlar. Kısaca, başkasının cebine ellerini daldırmak istiyorlar. Adını siz koyun...»

Sargın şöyle devam etmiştir :

«Emekçi halkımızın, tahminlerin üstünde bir uyanış içinde olduğunu söylemiştim; kuşkuları bundan... Halkımız, doğruyu eğriden, gerçeği sahteden, gittikçe daha çok olarak ayırıyor. Herhalde, ayni kuşku, CHP liderinin dünkü konuşmasının büyük kısmında Türkiye İşçi Partisi'ne hücum etmesinde de önemli rol oynamış olmalı. Millî Kurtuluş Savaşı'da emekçi halkımızın antiemperyalist mücadelesine de sahip çıkmak isteyen CHP; bugünkü bağımlı hale düşmemiz ve yeniden bir millî mücadele vermek zorunda bırakılmamıza sebep olanların başında geldiğini unutmuş görünüyor.

Ama, onlar ne kadar unutmuş görünseler, unutturmak isteseler de, bugün özellikle hitap ettikleri ve tek parti - tek şef tutumunun hâkim olduğu günlerde henüz doğmamış genç kuşaklar da dahil, halkımız, artık kimin nerede olduğunu öğrenmektedir. Yarım tedbirlerle, ufak rötuşlarla, hiç bir meselemizin hallolmayacağını öğrenmektedir. Ve gene bunların üstesinden ancak, emekçi halkımızın tek temsilcisi, Türkiye'nin soldaki tek partisi Türkiye İşçi Partisi'nin geleceğini öğrenmektedir.

TİP Genel Sekreteri, konuşmasını şöyle bitirmiştir :

«İkinci Millî Kurtuluş Mücadelesi, mutlaka zafere ulaşacaktır. Amerika; üsleri ile, barış gönüllüleri ile, ajanları ile, ikili anlaşmaları ve NATO'su ile tasını tarağını toplayıp, memleketimizden gidecektir. Emekçi halkımız, omuz verdiği kendi öz partisi, Türkiye İşçi Partisi iktidarında, yarının yüzde yüz bağımsız ve sosyalist Türkiye'sini kuracaktır. Gerisi lâfı güzâf...

Bu güzelim, bu insana insan olduğunu duyuran, bu onur ve gurur verici çabada katkısı olanlara ne mutlu...»

Sargın'ın konuşmasından sonra seçimlere geçilmiş ve yeni yönetim kurulu şöyle kurulmuştur :

Başkan; Güney Dinç, Sekreter; Nuran Yuluğ, Sayman; Aydın Çamlık Üyeler; Nermin Çetiner, Güner Eliçin, Mehmet Günay, Cemal Kıral, Cavit Kürnek, İsmail Manav, Arif Şentürk, Arif Türkşen.

Merkez Bilim ve Araştırma Bürosu toplantısı yapıldı

Türkiye İşçi Partisi Merkez Bilim ve Araştırma Bürosu, 1C Ocak 1968 tarihinde toplanmış, toplantıda Merkez Yürütme Kurulu'na sunulacak üye adaylarının adları belirlenmiştir.

Bu arada, toplantıda, iki uzman komisyon kurulmuştur. Bunlardan, «Ekonominin genel gidişi ve planlama» komisyonunda, şu üyeler görev almışlardır :

Başkan : Necat Erder, Raportör : Yalçın Küçük, Üyeler : Attilâ Sönmez, Sudi İlkorul, Selim İlkin, Candan Baysan, Cem Çakmak.

İkinci Komisyon da, «İç ve Dış siyasal ve sosyal gelişmeler» konulu çalışmalar yapmakla görevlendirilmiştir. Bu komisyonda da şu üyeler görev almışlardır :

Cem Eroğlu, Raportör : Kurthan Fişek, Üyeler : Erdoğan Güçbilmez, Türkkaya Ataöv, Şahin Alpay.

TİP Mecliste TİP

« Petrol Pazarı »

Türkiye İşçi Partisi Adana Milletvekili Ali Karcı, Türkiye'de petrol üreten yabancı petrol kumpanyalarının, petrolü dünya rayicinden daha pahalı sattığını belirten bir basın toplantısı yapmıştır.

Toplantıya, Maliye Bakanı'nın, Petrol Araştırma Komisyonu'nda sorulan bir soruya verdiği cevabı hatırlatarak başlayan Karcı, aynen şöyle demiştir :

Sayın Maliye Bakanı Petrol Araştırma Komisyonunda sorulan bir soruya karşı aynen şu cevabı vermiştir : «Mobil ve Shell istihsal şirketleri 1965 yılı sonuna kadar istihsal etmiş oldukları 1.253.338 ton ham petrol mukabilinde toplam olarak 13.644.131 dolar tutarında dövizi fiilen transfer imkânını elde etmişlerdir. Buna göre 1 ton ham petrol üretimine karşılık dışarıya transfer edebilecekleri döviz tutarı 10,88 dolardır. 1 ton ha mpetrolün değeri ise aynı süre zarfında ithal edilen ham petrollerin CİF fiyatları ortalamasına göre 16,59 dolar olarak kabul edilebilir.»

Yine Sayın Maliye Bakanı bir başka soruya verdiği cevapta aynen «Sovyet petrolü Batı bloku memleketlerine vasati FOB fiyatı 9,41 ruble (10,44) dolar olmuştur.» demiştir.

Demek oluyor ki yabancı şirketlerin memleketimizden ettikleri 1 ton ham petrolü bize 10,88 dolar üzerinden satmaktadırlar. Şüphesiz ki memleketimize olan maliyet bundan ibaret değildir. Şirketlerin transfer etmedikleri meselâ yerli ve yabancı personel ücretleri gibi birçok masrafları daha vardır. Bunları da hesaba katarsak 1 ton ham petrolün memleketimize maliyeti 10,88 doların da bir hayli üstündedir.

Bu suretle Batı memleketlerinden ithal edilen petrol ile yerli ham petrol arasında fiyat farkı yapılacak bir hesapla çok azalacaktır.

SOYGUN AÇIKTIR

Karşılaştırmayı Sovyet petrol fiyatlarıyla yapacak olursak bizim topraklarımızda üretilen ham petrolün Sovyet ihraç fiyatından 44 sent daha pahalı olduğu görülür. Bu fark ton başına 400 kuruş civarındadır.

Demek oluyor ki Petrol Kanunu bu yabancı şirketlere imtiyaz vermeseydi ve petrol Sovyetlerden ithal edilmiş olsaydı hem döviz bakımından kârlı olacaktır hem de yeraltındaki servetimiz çıkarılmamış yerinde bırakılmış olacaktır.

Bu soygun, tartışmaya meydan vermeyecek kadar açıktır. Şimdi Petrol Komisyonuna verilen rakamlarla durumu açıklıyalım :

Mobil ve Shell kumpanyaları 1962 - 1965 yılları arasında Türkiye' 1.253.338 ton ham petrol üretmişlerdir. Bunun mukabilinde toplam olarak 13.644.131 dolar tutarında dövizi fiilen transfer etme imkânını elde etmişlerdir.

Görülüyor ki 1962 - 1965 rakkamları bir gerçeği gün ışığına çıkarmıştır. Yabancıların Türkiye'de çıkardıkları ham petrol her bakımdan aleyhimize işlemektedir.

Mesele vatan - millet nutuklarıyla çözümlenecek gibi değildir. Mızrak çuvalı yırtıp dışarı çıkmıştır. Kendi memleketimizde yabancı muamelesi görmek gibi bir sorunla karşı karşıyayız. Sömürülme yoktur diyenlere verdiğimiz bu örneği suratlarına bir şamar gibi çarparız ve sorarız. «Peki sömürülme nasıl olur?»

Yerli ham petrolün ithal ham petrolden daha pahalıya geldiğini söylediğimiz ve Sovyet ithal fiyatlarıyla karşılaştırdığımız -zaman Petrol Araştırma Komisyonu üyeleri, genellikle A.P. ve Y.T.P. liler itiraz ettiler. Bize «olmaz, yanlıştır, tahkuk edip bir sonraki oturuma getireceğiz» dediler. İnanmadılar, inanamadılar. Çünkü gerçekten de bu inanılacak bir iddia değildir. Ama maalesef bu iddia bir gerçekti. Nitekim bu konu Komisyona yeniden geldi. Rakkamlara itiraz edemediler. Çünkü Maliye Bakanının yazılı ve resmî beyanı elimizdeydi.

Ama Y.T.P.li ve A.P.li milletvekilleri bol bol «NATO», «hürriyet, demirperde», «vatan - millet» dediler. İşte hepsi bu kadar...

Kendilerine dahil, NATO'ya dahil 5 devletin de Sovyetlerden ucuza petrol aldıklarını hatırlattık. Işi, «onlar başka biz başkayız» diye savuşturdular.

Bugün balçıkla sıvanamıyacak, vatan - millet perdesi arkasına sığınılamıyacak bir gerçek var : O da kendi petrolümüzü, çok yüksek fiyata aldığımızdır. Bugün Petrol Kanununa göre, yabancı şirketlerden tüm alabildiğimiz hak % 34 - 35 civarındadır.

Oysa bu oran Kuveyt emirliğinde % 56, Suudî Arabistan Kırallığında % 57, İran Şahlığında % 75 tir.

Yani Petrol Kanununu çıkaranlar, Türkiye için, seyhlikler, kırallıklar, şahlıklar kadar bile hak koparamamışlardır.

Komisyon tutanaklarında mevcuttur. Petrol Komisyonunun bir üyesi olan ve1954 de ePtrol Kanunu müzakereleri sırasında D.P. adına Komisyon sözcüsü olarak Kanunu savunan Ekrem Alican şu itirafta bulunmuştur : «Birader malî hüküm leri atlamışız.»

Sayın Alican, Malî hükümlerde atladığını ancak 14 yıl sonra idrak edebilmiştir.

BATIDAN İTHAL EDİLEN HAM PETROL - SOVYET İHRAÇ FİYATI VE TÜRKİYE'NİN KAYIPLARI

Yukarıdaki rakkamlara göre Batı kumpanyalarından ithal ettiğimiz (1962 - 1965 yılları içinde) 12.298.825 ton için ödediğimiz döviz 204 milyon dolardır.

Eğer 1962 - 1965 yıllarında bu ham petrolü Sovyetler Birliğinden ithal etmiş olsa idik 128 milyon dolar ödeceyektik.

Demek oluyor ki, Sovyet fiyatına göre bu süre içinde Batı memleketlerine 75 milyon dolar daha fazla ödemiş bulunmaktayız.

Bütün bunlar şunu gösteriyor : Bir taraftan kendi ham petrolümüzü, ithal edilen ham petrolden daha yüksek fiyata alıyoruz diğer taraftan Batı'dan alış - veriş edeceğiz diye 5 yıl içinde 700 milyon liradan daha fazla parayı Amerikan ve diğer yabancı petrol kumpanyalarına haraç olarak ödiyoruz.

Maalesef, hâlâ Türkiye'de, bu haksız ve yersiz davranışın yürütmeye çalışanların sesi çıkabiliyor. Bütün bunların sebebi :

Petrol Kanunu ve yıllardır uygulanan uydu politika ile bu politikanın devamında çıkarı olan işbirlikçiler ve onların müttefiki bazı bürokratlardır.

Yapılacak iş, derhal Petrol Kanununu kaldırmak, petrolü millîleştirmek, bu suretle yabancı nüfuz ve hakimiyetine son vermektir.

Bu konuda sonuç olarak söylemek gerekirse, takip edebileceğimiz politika tektir. Nerede ucuza satılan ham petrol varsa onu satın almaktır. Yani, Türkiye'nin çıkarlarının gerektirdiği pazarlara girmektir.

Başkanlık Divanı'nda TİP görev almıyor

Türkiye İşçi Partisi Millet Meclisi grubu, Millet Meclisi Başkanlık Divanı'nda boşalan bir yazmanlık için TİP'nin aday göstermeyeceğini açıklamıştır. Durum, Millet Meclisi Başkanlık Divanı'na bir yazı ile bildirilmiştir.

TİP grubu adına verilen yazı, Millet Meclisi'ni temsil eden bir üyelikten boşalan yere TİP'in neden aday göstermediğini şöyle belirtmektedir :

«Grubumuz, Millet Meclisi'nde on üç üyelik grubu bulunan Millet Partisi'nin katılmaktan alıkonduğu bir Başkanlık Divanı'nda temsil edilmeyi uygun bulmayarak, Başkanlık Divanı'na aday göstermemiz teklifinin kabul edilmemesine karar vermiştir.»

TİP'in bütçe görüşü

(Baştarafı 6. cı sayfada)

nomik tablosuna bakmak gerekir. Yoksa, onun - bunun dediğine değil. Düşünün; Ankara'nın kenar mahallelerinde dolmuş paraları olmadığı için evlerine yayan giden çocuklar, soğuktan donup ölüyor. İşte bu sınıf mücadelesidir. Çıkarcı sınıfın, emekçi sınıfı ezme ve kendi hesabına çalıştırma mücadelesidir. Bakınız; işte burada gerçeğe varıyoruz : İşçilerin memleket meseleleri üzerinde söz ve karar sahibi olması, hâkim sınıfların işine gelmediği için istenmiyor. Şimdi, buradan giderek diyebiliriz ki, Çalışma Bakanı Ali Naili Erdem, Çalışma Bakanlığı değil, «İşçileri Uyutma Bakanlığı» yapıyor.

İŞSİZLİK

Çalışma Bakanlığı Bütçe Raporu'nda, işsizlik sorunundan acı acı dert yanılmaktadır. Ama bu sorunun nasıl çözüleceğine dair bir işaret yok. Bunu ben belirteyim; Bugünkü yol ve yöntemle bu sorun çözülemez. Bu sorun, geri bırakılmış ülkelerin kalkınma hesap ve kitaplarına göre çözülür. Bunun için, Türkiye'nin bütün imkânlarını seferber etmek; aklın, bilginin, tekniğin, insanlık sevgisinin kudretine dayanmak, atılan her adımda, toplum yararını şaşmaz şekilde gözetmek şarttır.

Elbet bugünkü iktidar bu yolu tutmaz. Tutmadığı bir yana, gerçekte temsil ettiği zümreler hesabına, bu yola dik karşı gelir. Ancak, bugün işçiler, düştükleri haller karşısında, Çalışma Bakanlığı'nın kapısını çalmaktadırlar. Bu itibarla, istemese de, işsizlik sorununun bütün ağırlığını Çalışma Bakanı hissetmektedir Çalışma Bakanı, bu ağırlığı, Hükümet'e ve kendi iktidar grubuna anlatırsa, ola ki, iktidar, bir derece daha uyumlu hale gelebilir.

İktidara mensup bazı arkadaşlar, «İşsizlik Sigortası Kanun Tasarısı» ndan çok iyimser şekilde konuştu. Geri bırakılmış bir ülkede, işsizliğin bir afet haline geldiği bir ülkede İşsizlik Sigortası, aslında büyük bir anlam taşımaz. İşsizlik Sigortası gerçekte, işsizliğin ortadan kaldırılmasıdır. İşsizlik olmayacak.. Şu ya da bu sebeple arızi şekilde işsiz kalana, iş bulana kadar, sigortadan bir yevmiye verilecek. Ama, bugün gel de, işsizlik sigortasından Türkiye'de hayırbekle, Milyonlarca işsiz insanımız var. Bir milyonun üstünde sanayi işçimiz var. İşsizlik sigortası sadece çalışanlar için ve de belli işkollarında çalışanlar için uygulanacak. Ne olacak? Sigortanın kapısını çalana; «Yooo...» diyeceğiz. «Senin işkolun sigortaya dahil değil...» Bir hak alamazsın...» «Yooo...» diyeceğiz; «Sen zaten ezeli işsizsin... Bir hak alamazsın...»

TİP'in kanun teklifi

Türkiye İşçi Partisi tarafından, Millet Meclisi'ne iletilen, ancak, hâkim sınıfları temsil eden siyasi partilerce, komisyonlarda uyutulan, ya da menfaat çatışması yönünden, çıkarcı partilerin reddettiği kanun tekliflerini geçen sayımızda bildirmiştik.

TİP Meclis Grubu, bu kanun teklifleri arasında, Türkiye'yi bir sömürü kaynağı, bir dış pazar olarak gören, Türkiye'de yabancı tekeller kurarak Türk halkını sömüren yabancı sermayenin yurdumuza elini - kolunu sallayarak girmesini önlemek için bir kanun teklifi de hazırlamış, ancak kanun, komisyonda reddedilmiştir. Yabancı sömürücülerle işbirliği yapan siyasî partilerin temsilcilerinin reddettiği kanun yasası ve gerekçesi şöyledir :

Milli kurtuluş savaşı vermiş ülkelerde, bağımsızlık ve kalkınma bakımından en önemli engel olarak karşılarına yabancı sermaye dikilmektedir. Çünkü yabancı sermaye az gelişmiş ve milli kurtuluş savaşı vermiş ülkelerin gelişmelerini engellemekte birinci derecede yararı bulunan emperyalist ülkelerin nüfuzunun birer temsilcisidirler. Yabancı sermaye şirketleri milli bağımsızlık havasını yozlaştırmakta, milli kalkınmayı yavaşlatıp engellemektedir.

Büyük Atatürk bu gerçeği ilk gören devlet adamlarındandır. Bu maksatla kapitülâsyonları kaldırmış, yabancı şirketleri millileştirmiştir. Yabancı şirketlerin millileştirilmesi Atatürk döneminde birer bayram vesilesi sayılır, okullar tatil olunurdu. Ne yazık ki milli sermaye ile kalkınma yolunun isabeti daha sonraki dönemlerde gözden uzak kalmıştır. 1947 ve 1948 den itibaren yurdumuza nüfuz etmeye başlayan yabancı sermaye, 1954 yılında Demokrat Parti iktidarınca çıkarılan 6224 sayılı kanunla milli bünyemize yerleşmeye ve kendi memleketlerinin çıkarına siyasal etkiler yapmıya başlamıştır.

Yabancı sermayenin yurdumuzdaki kapital ve yatırım eksikliğini tamamlıyarak kalkınmaya yararlı olduğu da söylenemez. Devlet Planlama Teşkilâtı gibi resmî kurumlarca hazırlanan ayrıntılı raporlar bunu ispatlamakta olduğu gibi milli sanayiciler de yabancı sermayenin milli sermayedarın yatırım alanlarına girerek milli ekonomiye zarar verdiğini sanayi kongrelerinde ısrarla beyan etmişlerdir. Biz bu incelemeler ve beyanlara fazla bir şey ilâve edecek değiliz.

Teklifimiz milli sanayie ve bağımsız milli politikaya zararlı olacak 6224 sayılı kanunun kaldırılmasını öngörmektedir. Halen yürürlükte olan kanuna göre yurdumuza gelmiş bulunan yabancı sermaye bundan böyle genel vergi ve kambiyo nizamı içinde çalışacaktır. Ancak bu durumdaki sermayenin sahipleri Maliye Bakanlığı ile anlaşarak, tesislerinin bedellerinin ödenmesi suretiyle tasfiyesini isteyebilirler. Bu devletleştirmenin şartları Maliye Bakanlığı ile sermaye sahipleri arasında pazarlıkla tesbit edilecek ve 2,5 milyon lirayı aşan anlaşma ve pazarlıklar, Türkiye Büyük Millet Meclisinin onayı ile yürürlüğe girecektir.

YA KÖYLÜ ÇOCUKLARI ?..

Malatya Milletvekili Erik, konuşmasının sonunda, sözü işçi çocuklarına eğitim bursu verilmesi ile ilgili konuya getirmiş, şöyle demiştir :

«İşçi çocuklarına tahsil bursu verileceğinden söz ediliyor. Buna elbette sevinilir. Ancak, şu gerçeği de göz önünde tutmak şarttır : Asıl mesele, Türkiye'nin eğitim meselesini bütünüyle ele almak ve çözmektedir. Şimdi işçi çocuklarına eğitim bursu verilmesi davranışı, bu düzene şirinlik muskası takmak davranışıdır. Ciddi ve temel davaların içinden bölük - pörçük tedbirlerle çıkılamaz. Sormak gerek : Köylülerin çocukları ne olacak ? Esnafın çocukları ne olacak ? Küçük memurların çocukları ne olacak ? Mesele, okumağa kabiliyeti olan bütün çocuklarımızı yeteneklerinin son noktalarına kadar okutmak meselesidir.

DUYURU

Bütün İl ve İlçe Yönetim Kurulu Başkanlıklarına :

Mahallî seçimler ve kısmî senato seçimleri 1968 Haziran'ının ilk Pazar günü yapılacaktır.

Bilindiği gibi, mahallî seçimlerin ertelenmesinden önce, geçen yıl düzenlenmiş olan seçimlerin kütüklerin ve sandık seçmen listelerinin bu yılki seçimde de geçerli olması kabul edilmiştir.

Oysa, geçen yıldan bu yana, adres değişikliği, geçen yıl 21 yaşını henüz doldurmamış olanların bu yıl seçmen olması, askerde olanların dönmesi ve ayrıca geçen yıl yazılmamış olmak gibi çeşitli nedenlerle büyük sayıda seçmen, bu yıl da muteber addedilen listelere halen kayıtlı değildir.

Kanunların geçici hükümlerine göre, bu nedenler, listelerin yeniden 20 Nisan 1968 gününden 6 Mayıs 1968 günü saat 17'ye kadar, askıya çıkarılmaları kabul edilmiş ve listede kendi adlarını bulamayan seçmenlerin itiraz imkânı sağlanmıştır. Bu konuda, Yüksek Seçim Kurulu'nca alınmış 26.1.1968 gün ve 8 sayılı düzenleyici karara göre;

A) İtirazlar, aşağıdaki halleri kapsayabilir :

1. 1967 Yılında, kütüklerin düzenlenmesi sırasında 21 yaşını doldurmadığı halde, 1968 yılında 21 yaşını doldurmuş olanlar,

2. 1967 Yılında kütüklerin düzenlenmesi sırasında silâh altında bulunan erler, onbaşılar ve kıt'a çavuşlarıyla, askerî öğrenci durumunda olanlardan 1968 yılında terhis olunanlar ve askerî öğrenci durumundan çıkanlar,

3. 1967 Yılında kütüklerin düzenlenmesi sırasında kısıtlı olanlarla, kamu hizmetinden yasaklı oldukları halde, 1967 yılında bu halleri ortadan kalkanlar veya kaldırılanlar,

4. 1967 Yılında herhangi bir suretle seçmen kütüğüne kaydedilmemiş olanlar.

5. 1967 Yılında bulundukları yerlerde seçmen kütüklerine kaydedildikleri halde, 1968 yılında başka bir yere naklolunan Devlet, katma bütçeli idare, belediye kadrolarında ve İktisadî Devlet Teşekkül ve müesseselerinde, bunların ortaklıklarında ve kamu tüzel kişilikleriyle bu mahiyetteki müesseselerde sürekli görevli bulunanlar ve bunlarla birlikte oturanlar,

6. Sürekli görevliler dışındaki memurlarla, sair yurttaşlardan, 1967 yılında seçmen kütüğüne kayıtlı oldukları yerden 1968 yılında başka bir yere gidenler ve üç aydan beri orada oturanlar,

7 .1967 Yılında kütüğe kayıtlı oldukları halde sonradan hükümlü olarak cezaevine konulanlar.

Kararın «SONUÇ» kısmında ise, aynen şöyle denmektedir :

26.5.1967 Gününde kesinleşmiş bulunan sandık seçmen listelerinin 20 Nisan 1968 tarihinden 6 Mayıs 1968 tarihine kadar yeniden askıya çıkarılmaları sırasında yapılacak itirazlarda ve bu itirazların incelenmesinde :

I. 6.Mayıs.1968 Günü saat 17 ye kadar yeniden seçmen yeterliğini kazananların ve seçme yeterliğine engel halleri ortadan kalkanların veya kaldırılanların sandık seçmen listelerine ve seçmen kütüğüne kaydedilmeleri gerektiğine,

II. 1967 Yılında her nasılsa seçmen kütüğüne kaydedilmemiş olanlardan :

A. Bulundukları yerlerden ayrılmamış olanların, bulundukları yer muhtar ve ihtiyar heyetinden alacakları, Mayıs 1967 den en son 6 Mayıs 1968 tarihine kadar orada oturduklarına dair ilmühaberleri, sözlü itirazlarda tutulacak tutanaklara ve yazılı itirazlarda itiraz dilekçelerine eklemeleri ve İlçe Seçim Kurulu Başkanı'nca kütükte yazılı olup olmadığının seçmen kütüğünden incelenmesi suretiyle, anlaşılması halinde, seçmen kütüğüne yazılmaları gerektiğine,

B. Bulundukları yerden başka yere gidenlerin, 1967 yılında, oturdukları yer muhtar ve ihtiyar heyetinden 1967 yılında orada oturduklarına dair alacakları ilmühaberle birlikte 1967 yılında bulundukları yerin İlçe Seçim Kurulu Başkanı'na başvurarak, o yer seçmen kütüğünde kayıtlı olmadıklarına dair alacakları resmî belgeyi ve sonradan naklettikleri yerde 20 Nisan 1967 tarihinden geriye doğru en az üç ay önceden beri oturduklarına dair o yer muhtar ve ihtiyar heyetinden alacakları ilmühaberi sözlü itirazlarda tutulacak tutanağa ve yazılı itirazlarda itiraz dilekçelerine eklemeleri halinde ,bulundukları yer kütüğüne kaydedilmeleri, aksi halde, itirazlarının, incelenmeksizin reddine karar verilmesi gerektiğine,

III. 1967 Yılında bulundukları yerlerde seçmen kütüğüne kaydedildikleri halde, başka bir yere naklolunan Devlet, katma bütçeli idare, özel idare, belediye kadrolarında ve İktisadî Devlet Teşekkül ve müesseselerinde, bunların ortaklıklarında ve kamu tüzel kişilikleriyle bu mahiyetteki müesseselerde sürekli görevli bulunanlar ve bunlarla birlikte oturanların, daha önce seçmen kütüğüne kayıtlı olsun veya olmasınlar, mensup oldukları dairelerin âmirlerinden alacakları resmî belgeleri, sözlü itirazlarda tutanağa ve yazılı itirazlarda dilekçelerine eklemeleri halinde seçmen kütüğüne kaydedilmeleri gerekeceğine,

IV. Sürekli görevliler dışındaki geçici ve nöbetleşe çalışan memurlarla diğer yurttaşlardan 1967 yılında seçmen kütüğüne kayıtlı oldukları yerden başka yere gidenlerin, sonradan gittikleri yerdeki muhtar ve ihtiyar heyetinden, 20 Nisan 1968 tarihinden geriye doğru en az üç ay önceden beri orada oturduklarına dair alacakları ilmühaberi ve 1967 yılında kayıtlı bulundukları seçmen kütüğünden kendilerini sildirdiklerine dair, o yer ilçe seçim kurulu başkanından alacakları resmî belgenin aslını, sözlü itirazlarda tutanağa ve yazılı itirazlarda dilekçelerine eklemeleri halinde seçmen kütüklerine yazılmaları gerektiğine,

İlçe seçim kurulu başkanlarının, bir kişiye ancak bir belge verebileceğine, bu çeşit seçmenlerin, itirazlarını tek başına ve bizzat yapmaları, vekâletname ile yapılacak itirazlarla siyasî partilerce yapılacak itirazların incelenmeksizin reddine karar verilmesi, belgelerin hiç bir suretle geri verilmemesi ve bunlardan örnek de verilmemesi, bu çeşit seçmenlerin itirazlarında, belde ve ilçe esasının göz önünde bulundurulması, aynı belde veya aynı beldedeki aynı ilçe içinde, köyler hariç, yer değiştirenlerin itirazlarının incelenmeden reddine karar verilmesi gerektiğine,

V. Cezaevlerinde hükümlü bulunanların, 20 Nisan 1968 tarihinden geriye doğru en az üç aydan beri o cezaevinde bulunduklarına ve geri kalan hükümlülük süresine göre, seçim gününde tahliye olunmayacaklarına ve izinli bırakılmayacaklarına dair cezaevi müdürlüğü vasıtasıyla o yer Cumhuriyet Savcılığı'ndan alacakları belgeleri Cezaevi Müdürlüğü eliyle verecekleri dilekçelerine eklemeleri halinde cezaevinin bulunduğu sandık seçmen listesine yazılmaları grektiğine KARAR VERİLDİ.

Bu durumda; sandık seçmen listelerin askıya çıkarılmasından önce, üyelerimizi ve onlar eliyle seçmen vatandaşları uyararak; listeler askıya çıkarıldığı vakit, mutlaka kendilerinin ve tanıdıklarının adlarının yazılı olup olmadığını araştırmalarını ve adlarının bulunmadığı halde, yukarda açıklandığı şekilde itiraz etmeleri için yol gösterilmesini önemle rica ederim.

Saygılarımla,
NİHAT SARGIN
Genel Sekreter

EMEKÇİ HALKTAN PARTİSİNE

« Sandıktan temiz oylarımız çıkacak... »

Sayın Başkanım,

Önce en derin selâm ve sevgilerimi bildirir, ellerinden öper saadetler dilerim. Şu an için ben de sizler gibi bir Türk vatandaşıyım. Radyolarda gazetelerde okuyorum ve dinliyorum. Ve konuşmalarınızı takdir ediyorum. Köyümüzde partimizin teşkilâtı yoktur. Bu hususta fazla bilgi edinemiyoruz. Şayet mümkünse, adresimize partinin bazı ufak tüzüklerinden gönderirseniz, memnun kalacağım. Benim de çalışmamı, sandıktan çıkacak temiz oylarımızla anlayacaksınız. Ben bir köylü çocuğuyum. Fazla tahsilim olmadığı için bukadar yazabildim. Hatalı yazım varsa affını dilerim. Bizlere gereken bilginin verilmesini saygılarımla arzederim.

Adres Tayyıp Mehmet Karadavut - 1933 doğumlu, Darlı Köyü, Felâhiye - Kayseri.

« Zile'ye gitmemde onbeş lira yatıracağız... »

Sayın Bay Mehmet Ali Aybar ve Çetin Altan TİP

Önce üzerime farz olan tanrı selâmlarımı sunar her iki ellerinizden hürmetle hasretle sıkarım. İşlerinizde hayırlı başarılar temenni ederim. Birde abone için. Bir yıl abone olabiliriz. Zileye gitmemde on beş lira yazar namina yatıracağız. Baki selâm. Adiresem şudur :

Ali Gümüş, Yalın Yazı Undeğirmeni - Zile

« Emekçi kardeşlerime yardımcı olacağım... »

Sayın Nihat Bey,

Türkiye'deki ev adresime gönderdiğiniz yeni «TİP haberleri» yayın organını dikkatle okudum. Şimdiden bu yayın organının zamanında çıkmasını, uzun ömürlü ve abonelerinin eline zamanında geçmesi ile muvaffakiyetler dilerim.

Bendeniz de Avrupa'da çalışan bir matbaa basın işçisiyim. 1960 dan bu yana her sene 8 - 9 ay burada çalışıp, aile ve çocuklarımın istihkakını temin etmekle, istikbalde yurduma ve emekçi kardeşlerime daha yararlı olacağıma inanan yirmi senelik Basın - İş Sendikası ile TİP'in Bakırköy İlçesi eski yönetim kurulu faal üyesiyim.

Matbaacılığın baskı ve seri cilt kısımlarında 7 sene bilfiil çalışarak, ayni zamanda ihtisas yapmış ve halen yapmaktayım. Bu bilgi ve görgülerimi ilerde partime ve emekçi sosyalist kardeşlerim adına kullanacağımı şimdiden hatırlatır, Sayın TİP mebuslarına ve size selâmlarımı yollarım.

NOT : Buradaki yabancı işçilerin yüzde seksenı çıkarılacağı için ne kadar kalacağım belli olmadığı için size üç aylık abone ücretimin para karşılığını enternasyonal 10 adet pul kupon olarak gönderiyorum.

Saygılarımla,

İsmet Güleç, Buchdrucker, Wien XI. Liebharlsgasse 58. Avusturya

« Tek çare sosyalizmdir... »

Türkiye İşçi Partisi Genel Sekreterliği'ne
Ankara

Çok kıymetli mektubunuzu, diğer tüzük ve yayınlarınızı aldık. Bize karşı gösterdiğiniz yakın ve sıcak alâkaya önce kendi, sonra arkadaşlarım adına teşekkür ederim.

Uzun yıllardan beri yoksul ve fakir halkımızı sömüren bir zihniyete ve mutlu bir azınlığa karşı savaş açmış bulunuyoruz. Bu savaşımız, kaba kuvvete, hele zorbaca hareketlere dayanmayacak. İnandığımız olumlu ve parlak fikirleri, akıl ve mantık yolu ile halkımıza açıklamaya çalışacağız.

Sizin de belirttiğiniz gibi, fukara halkımızı sömüren iç ve dış kompradorlara karşı durmaya söz verdik. Bunun da tek çaresi sosyalizmdir. Zaten TİP, milletimizin kurtuluşunu; umutlu ve mutlu yarınlara doğru ilerleyişini bu temel doktrinde görmüştür. Durum böyle olunca, elele vererek hiç bir tehdit ve iftiradan korkmadan çalışmak, başhca dayanağımız ve hedefimiz olmalıdır.

« İnsanlar insan gibi yaşar... »

Sayın Genel Başkan Mehmet Ali Aybar

Bayram ve yılbaşı kartınıza çok teşekkür ederim. TİP partimizin Ankara Anafartalar Çocuk Esirgeme Kurumu Binası İlçe Merkezine üye olmamın siz kıymetli önderlerimizin vatan ve millet için açık ve dürüst görüşlerinizin insanlar insan gibi yaşar doğruluğunun vatan ve millet sevgilerinizin ve bu sevgilerinizin varlığını sizlerde bulmakla saflarınıza katılmanın sevinci içinde siz önderlerimizle toplumumuzun sorumluluğu altında bir vatandaş olarak saygılı kalabilme düşüncelerini vatan ve millet acılarınıza yardımcı olabilme yükümlülüğünü yaşarken.

Görüşlerinizin Dürüstlüğünde yıkılmayan bir kuvvetin gittikçe dahada kuvvetlendiğine inanmaktayım. Başarılar temenni eder, saygılarımı sunarım.

Hayrettin Cengiz - Dr. Tvaegarde n/str. Koben havn. K. Danimarka

« TİP'i çok seviyorum... »

Sayın Bay Mehmet Ali AYBAR

Selam ederim halini ve hatırını gün ve gün sormaktayım. Beş köy basni diye şimdi Gaziantepe geçti durum kısa harçlığım yoktur. Bende bu TİP için çok çalışıyorum.

Tekrar selam ederim. Son vererek Bu TİP çok seviyorum. Adres Emir Haydar Köyü Gaziantep Ömer YÜCEL

« Başka çarem yok... »

Sayın ağabeyciğim ve atam :

Ben yedi nüfusum. Sanatım makinist. 64, 65, 66 yıllarında tohum temizleme makinesi çalıştırdım. 67'de Adalet parti kodamanları mani oldular. İş bulamadım. Şimdi benim derdimi dinleyiniz. Derdime çare bulunuz. Almanya hükümetine yazıldım, çıkmadı. Şimdi bana bir iş; kapıcı, yazıcı, fabrika, dış devletler ve kendi evleriniz gibi. Benim yedi yavru perişan, evim (okunamadı)... Bizim köy muhtarı, kendisi müthiş. Adalet Partisine gelirsen sana iş var diye köy kahvesinde benimle alay ediyor. Benim ancak size derdimi anlatmaktan başka çare yok. Selâm. İsmail Selçuk. Mehmet Kulak eliyle, Papilcan Köyü

Devrimci Basın

Aşağıdaki gazete ve dergiler, mahalli teşkilâttaki arkadaşlarımız tarafından yayınlanmaktadır.

Abone olunuz, abone bulunuz.

SÖMÜRÜCÜLÜĞE KARŞI SAVAŞ :

15 Günlük toplumcu gazete. Sayısı 50 kuruş. Trabzon'da Trabzon İl Başkanı Atila Aşut arkadaşımızın yönetiminde yayınlanır.

Adres : Uzun Sokak C. 3
TRABZON

UYANIŞ :

Haftalık Toplumcu Gazete. Sayısı 25 kuruş. Yıllık abonesi 10.— TL. Ordu'da Genel Yönetim Kurulu üyesi ve Ordu İl Başkanı Kemal Aksoy arkadaşımızın yönetiminde yayınlanmaktadır.

Adres : Stadyum Cad. 2/B
ORDU

SÖMÜRÜCÜYE YUMRUK :

15 günlük siyasi gazete. Sayısı 25 kuruş. Yıllık abonesi 6.— TL. Zonguldak'ta, Genel Yönetim Kurulu üyesi ve Zonguldak İl Başkanı Hüsamettin Güven arkadaşımızın yönetiminde yayınlanmaktadır.

Adres : Posta Kutusu 27
ZONGULDAK

ÖRGÜT :

EMPERYALİZME KARŞI, SOSYALİZM İÇİN :

15 Günde bir yayınlanır toplumcu gazetedir. İstanbul'da, İstanbul İl Yönetim Kurulu üyesi Müşfik Erem'in yönetiminde yayınlanmaktadır.

Adres : Mirat Han, Cağaloğlu — İSTANBUL

BORAN :

«Parlamento çoğunluğu gerçek iktidar değildir...»

(9'dan devam)

Bağımsız olamaz. Bu zümre, daima toplumdaki temel sınıflardan birine dayanarak, onun sözcüsü olarak hareket eder ve böyle hareket etmiştir.»

BATI MODELİ KAPİTALİST GELİŞME ŞART DEĞİLDİR

Boran daha sonra, bir konuşmacının değindiği «millî, demokratik devrim» görüşünü ele almış, şöyle demiştir :

«Demokratik devrim konusunda, kaynak olarak gösterilen kitapta deniliyor ki, bu safhada kapitalist ilişkilerin dışına çıkmayacağız. Çünkü Marx bize toplumların gelişmelerinde, belirli bir noktada kapitalizmden geçmenin zorunlu olduğunu öğretiyor. Oysa biz tam tersine diyoruz ki,

Az gelişmiş ülkeler için ve Türkiye için batı modeli bir kapitalist gelişmeden geçmek zorunlu değildir. Az gelişmiş ülkeler, sosyalizme giden bir rota üzerinde bir kalkınma ile batı modelindeki bir kapitalist safhayı atlayarak sosyalizme varabilirler. Biz iktidara geldiğimiz zaman, kapitalist ilişkilerin dışına çıkan bir merhaleyi kabul edeceğiz. Az gelişmiş ülkeler için kapitalist yoldan kalkınma ve gelişme mümkün değildir. Toplumların yapısına göre strateji tayin edilir. Demokratik devrim safhasının öne sürüldüğü Çarlık Rusyası, az gelişmiş bir ülke değildi. Kapitalist dünyanın bir parçası idi. Kapitalist güçlerin gelişmekte olduğu bir ülke idi. Biz kapitalist emperyalizminin sömürüsü altında az gelişmiş bir ülkeyiz. Millî devrim ve millî demokrasi kavramları ise, 1960'tan sonra yeni bağımsızlığa kavuşmuş Asya ve Afrika ülkeleri göz önünde tutularak ileri sürülmüştür. Bunlar sanayii az gelişmiş veya hiç gelişmemiş, işçi sınıfı ya hiç olmayan ya da çok az olan, işçi sınıfı partileri bulunmayan ülkelerdir. Buralarda millî demokrasi ve millî devrimin başarılabilmesi ,ara sınıfların koalisyonu iktidarı olarak öngörülmüştür. Ama gerek demokratik devrim, gerekse millî devrim ve millî demokrasi merhaleleri ileri sürülürken, daima ve daima burjuvazinin tutarsızlığı, çelişkisi üzerinde durulmuş ve burjuvazinin yönetimindeki bir iktidar safhasında kapitalist gelişme bakımından dahi zarurî reformların yapılamayacağı gayet sarahatla belirtilmiştir. Türkiye ise az gelişmiş bir ülke olarak millî burjuva demokratik devrimini yapmıştır; Kurtuluş savaşı... Ama, az gelişmiş ülkelerde tutarsız ve çelişkiler içindeki bir burjuvazinin yapabildiği kadar yapabilmiştir. Ara sınıfların iktidarı, emekçilerin aktif bir güç olarak katılmadığı bir iktidar ne toprak reformu yapabilir ne de burjuva demokrasisini batıdaki derecede gerçekleştirebilir. Çünkü batıdaki kadar gelişmiş, sanayileşmiş bir toplum değildir.

Boran şöyle devam etmiştir :

«Temel sınıfların toplumu yönetmede güçsüz olduğu, yani burjuvazinin bunu başaramayıp acz içine düştüğü, işçi ve emekçi sınıfların ise, iktidarı alabilecek durumda bulunmadığı yerlerde askerî darbeler yer alır.

Bu darbeleri yapanlar, başta kalacaklarsa sınıflardan birine dayanmak zorundadırlar. Askerî darbeler, şimdiye kadar toplum yapısını değiştiremedikleri için hep egemen sınıfların etkisinde kalmışlardır. Çünkü, sivil - asker aydın kadro, bağımsız bir güç değildir. Ama bu, onların emekçilerin davasına kazanılmaması demek değildir. Ancak bu, işçi sınıfının politik hareketinin, bu demokratik harekette, anayasanın eksiksiz, tastamam uygulanması hareketinde öncü kuvvet haline getirilmesiyle mümkün olabilir.

Mithatpaşa Cad. 63/1
Yenişehir — ANKARA

SAYIN ...[redacted]...
...[redacted] sok ...[redacted]...
...[redacted]...
Kızılay
ANKARA